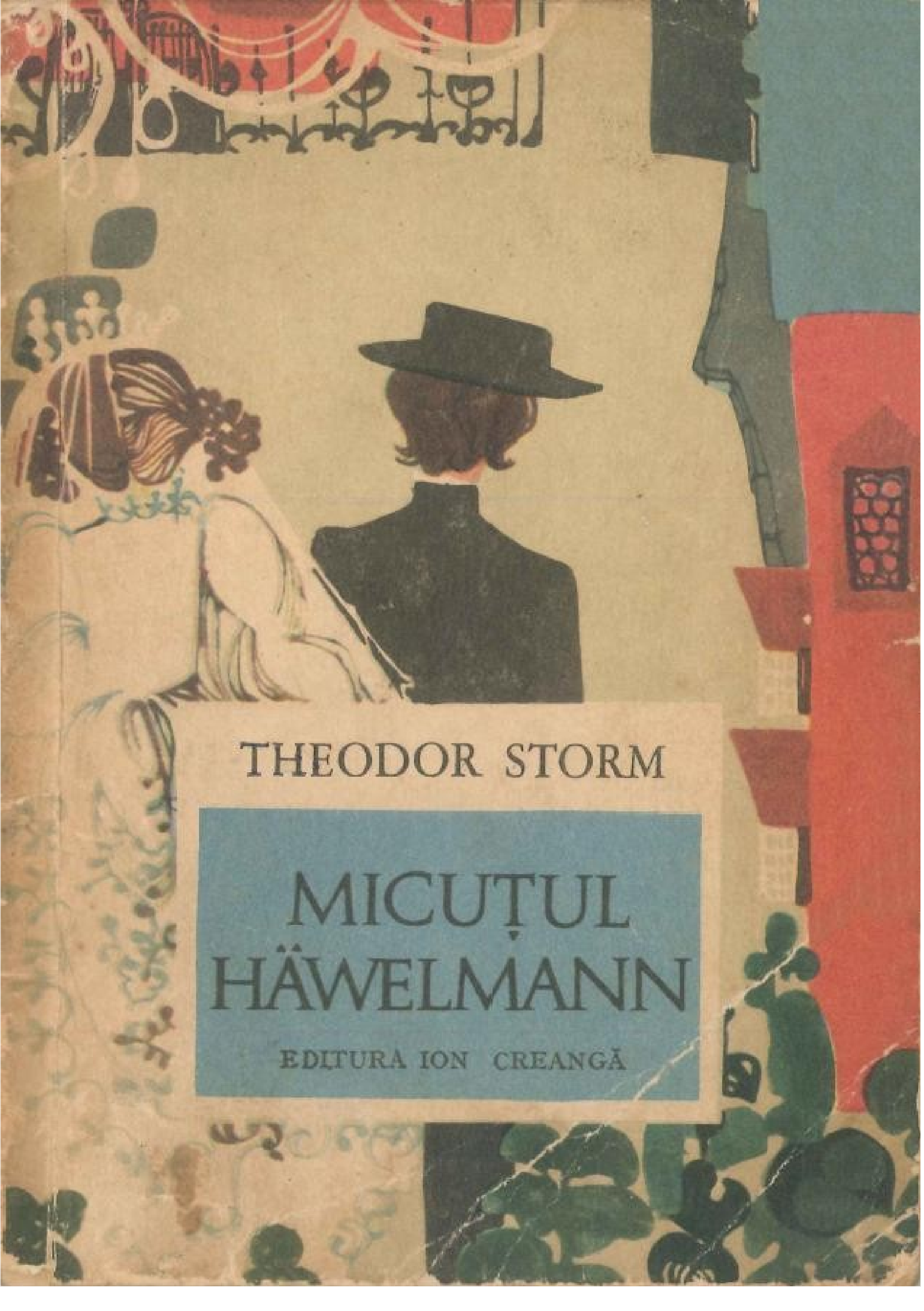

THEODOR STORM

MICUȚUL HÄWELMANN

EDITURA ION CREANGĂ

THEODOR STORM

MICUŢUL HÄWELMANN

Traducere din limba germană de
FRIDA PAPADACHE

Ilustraţii şi copertă
MILDNER-MŰLLER RENATE

EDITURA ION CREANGĂ

1971

CUPRINS

CASA LUI BULEMANN 3

MICUŢUL HÄWELMANN 27

TRUDE, ZÎNA PLOILOR 34

CASA LUI BULEMANN

Într-un oraş de la marginea mării, în nordul Germaniei, în aşa-zisa Uliţă întunecată, se află o casă veche, dărăpănată. Adevărat că e îngustă, dar e înaltă de trei caturi. În mijlocul ei, de jos şi pînă aproape de vîrful frontonului ascuţit, zidul casei iese în afară, alcătuind un fel de foişor, care la fiece cat e prevăzut în faţă şi pe de lături cu ferestre, astfel că în nopţile limpezi străbate prin ele raza lunii.

De cînd ţin minte oamenii, n-a intrat nimeni în această casă şi n-a ieşit nimeni din ea; bătătorul cel greu de alamă din faţa uşii e aproape negru de cocleală; printre crăpăturile pietrii treptelor creşte an de an iarba. Cînd întreabă vreun străin: „Ce fel de casă e asta?”, i se răspunde negreşit: „E casa lui Bulemann” — însă dacă întreabă mai departe: „Şi cine stă în ea?” i se răspunde la fel de sigur: „Nu stă sufleţel de om în ea.“ Copiii, pe străzi, şi dădacele, pe lîngă leagăne, cîntă:

În casa lui Bulemann
Doar chiţcanii stau la geam,
Sus, la Bulemann în casă,
Joacă şoarecii pe masă.

Şi adevărat că unii cheflii, întorcîndu-se de pe la zaiafeturi, cînd trec noaptea pe-acolo, zic că s-ar

auzi dindărătul ferestrelor întunecate un chiţăit ca al unei armate de şoareci. Unul căruia i se suise veselia la cap şi se sume- ţise din cale afară, de lovise cu bătătorul în uşă, ca să-i auză ecoul hăuind prin încăperile pustii – susţine chiar că ar fi auzit desluşit de tot, dinăuntru de pe scări, săriturile unor jivine mari. „Mai că semăna zgomotul acela cu salturile fiarelor celor mari, de pradă, care se arată la baraca de menajerie din Piaţa Sfatului” obişnuia el să adauge cînd povestea.

Casa de peste drum fiind cu un cat mai joasă, noaptea razele lunii bat nestingherite în ferestrele de sus ale casei celei vechi. Dintr-o asemenea noapte are de povestit ceva şi paznicul tîrgului, care însă cică ar fi văzut sus, îndărătul ochiurilor de geam ale foişorului, doar un chip mărunţel şi bătrîn, de om, cu o scufie pestriţă în cap. Vecinii însă îşi dau cu părerea că paznicul de noapte va fi fost odată mai mult niţeluş ameţit de băutură; ei, unii, nicicînd n-au văzut la ferestrele de dincolo nimic care să fi adus cît de cît cu un chip omenesc.

O lămurire oareşicum mai de crezare pare c-o poate uda pînă la urmă tot un bătrîn, trăitor într-o parte îndepărtată a oraşului, care cu ani în urmă a fost organist la biserica Sfintei Magdalena. Fiind cîndva întrebat, el spusese: „Eu, unul, îmi amintesc prea bine de omul cel uscăţiv şi deşirat, care în copilăria mea trăia în acea casă, doar în tovărăşia unei babe. Cu taică-meu, care-a fost negustor de vechituri, acel bărbat a avut ani de-a rîndul legături de afaceri; şi pe atunci eram trimis adesea la dînsul, să-i dau de ştire cîte ceva. Mai ţiu minte şi-acu că nu-mi plăcea să fac acele drumuri si că adesea cătam să scap de ele, în fel şi chip; căci pînă şi ziua-nămiaza mare, mi-era frică să urc treptele cele înguste şi întunecoase către iatacul domnului Bulemann de la al treilea cat. Era poreclit

printre oameni „Vînzătorul de Suflete” — şi doar numele acesta şi era de ajuns ca să stîrnească spaima — mai cu seamă că umblau tot felul de zvonuri neliniştitoare în privinţa sa.

Mai înainte ca, după moartea tatălui său, să se fi mutat în casa bătrînului, el navigase mulţi ani ca supraveghetor al încărcăturilor de corăbii, prin Indiile de Vest. Acolo cică s-ar fi însurat cu o negresă; însă cînd se înapoiase, degeaba aşteptase lumea ca într-o bună zi să sosească şi acea femeie, cu cîţiva copii oacheşi pe lîngă dînsa. Şi în curînd se povesti că în drumul de înapoiere, el ar fi întîlnit o corabie neguţătoare de sclavi şi că i-ar fi vîndut căpitanului acelei corăbii pe cei din carnea şi sîngele său, laolaltă cu maica lor, pentru nişte păcătoşi de bani. „Ce-o fi fost adevărat din vorbele acelea, n-aş putea spune” obişnuia să adauge moşneagul – că nici pe un mort n-aş vroi să-l jignesc – dar atîta-i sigur c-a fost un avar şi că-i ocolea pe semenii săi; şi chiar şi din căutătura ochilor lui parcă îţi dădeai seama că priviseră la fapte rele. Nici un nefericit şi nici un om umblînd după ajutor nu se cădea să-i calce pragul; şi ori de cîte ori am fost pe-acolo, totdeauna era pus pe dinăuntru lanţul de fier la uşă. Cînd apoi trebuia să tot ciocănesc cu bătătorul cel greu, auzeam de pe treptele cele de sus glasul, certăreţ al stăpînului: „Frau Anken! Frau Anken! Eşti surdă? N-auzi că bate la uşă?” Şi de îndată se puteau auzi, din casa dindărăt, prin ganguri şi prin coridoare, paşii tîrşiţi ai bătrînei. Însă mai înainte de a deschide, ea întreba, tuşind stins: „Da’cine-i acolo?” şi numai după ce răspundeam: „Leberecht e!” ţăcănea pe dinăuntru lanţul scos din cîrlig. Şi cînd terminam apoi de suit în grabă cele şaptezeci şi şapte de trepte (căci le-am

numărat într-un rînd) domnul Bulemann obişnuia să stea pe coridorul cel mic, întunecos, din faţa odăii sale, aşteptîndu-mă, căci înăuntru nu m-a lăsat niciodată.

Îl mai văd şi acum, cum sta dinainte-mi, în halatul lui galben, înflorat, cu scufia ascuţită pe cap, ţinînd pe la spate, cu o mînă, clanţa odăii sale. Iar cît îi spuneam ce-aveam de spus, dînsul mă privea nerăbdător, cu ochii lui sticloşi şi rotunzi, iar apoi mă expedia scurt şi tăios.

Cel mai mult îmi stîrneau atenţia, pe atunci, o pereche de pisici uriaşe, una galbenă şi una neagră, care se înghesuiau să iasă din odaie în urmă-i şi-şi frecau capetele groase de genunchii lui.

Dară, după cîţiva ani, legătura cu taică-meu luă sfîrşit şi eu nu m-am mai dus pe-acolo. Acu' au trecut mai bine de şaptezeci de ani de-atunci şi domnul Bulemann de mult trebuie să fi fost dus într-acolo, de unde nimeni nu se mai întoarce...”

Omul se înşela, vorbind astfel. Domnul Bulemann n-a fost dus din casa sa, mai trăieşte în ea si-acuma.

Asta însă iată cum s-a petrecut.

Mai înaintea sa, – pe vremea cînd bărbaţii încă mai purtau coadă şi perucă — locuia în casa ceea un cămătar, un omuleţ bătrîn şi pipernicit. Întrucît, de peste cinci decenii, el îşi văzuse de treburile sale cu pricepere şi chibzuinţă, şi trăia cum nu se poate mai economicos, laolaltă cu o femeie care de la moartea nevesti-si îi ducea gospodăria, pînă la urmă devenise un om bogat. Bogăţia sa, însă, era alcătuită în cea mai mare parte dintr-o mulţime nemaipomenită de scumpătăţi, tacîmuri şi mărunţişuri vechi, dintre cele mai ciudate, primite de el în decursul anilor drept zălog, de la oameni risipitori sau în nevoie, şi care în urmă nu-şi plătiseră împrumuturile – încît

acele odoare rămăseseră în stăpînirea sa. Cum la vînzarea acelor zăloguri—care în chip legal trebuia să aibă loc prin tribunale — s-ar fi cuvenit ca el să dea proprietarilor prisosul rezultat din vînzare, dînsul prefera să le îngrămădească în dulapurile cele mari din lemn de nuc, cu care umpluse cu timpul, în acest scop, odăile de la catul întîi, şi în cele din urmă şi pe cele de la catul al doilea. Dar noaptea, cînd Frau Anken sforăia în iatacul ei singuratic din dosul casei, iar în faţa uşii sta pus lanţul cel greu, el suia şi cobora adesea, cu pas uşor, scările. Încheiat la toţi nasturii redingotei sale de culoarea sură a ştiucii, ţinînd într-o mînă lampa şi în cealaltă legătura cu chei, el deschidea cînd la catul întîi, cînd la al doilea, uşile odăilor şi ale dulapurilor, scotea din ascunzişurile lor, ici un ceasornic vechi de aur, cu repetiţie, colo o tabacheră smălţuită, de tras pe nas tutun, şi socotea în sinea lui anii de cînd le stăpînea, chibzuind dacă proprietarii lor dintîi se vor fi dus oare de rîpă şi li s-o fi pierdut urma, ori de era cu putinţă cumva ca să mai vină la dînsul, cu banii în mînă, şi să-i ceară înapoi lucrurile amanetate.

Pe cămătar îl luase în cele din urmă moartea de lîngă comorile lui, pe cînd se afla în anii cei mai înaintaţi ai bătrîneţii; iar casa, dimpreună cu dulapurile ei, fusese nevoit s-o lase moştenire singurului său fiu, pe care cît trăise, ştiuse în fel şi chip să-l ţină cu tot dinadinsul departe.

Fiul acesta era supraveghetorul încărcăturilor de corăbii atît de temut de micuţul Leberecht; si tocmai se înapoiase în oraşul părintesc dintr-o călătorie peste mări. După înmormîntarea lui taică-său, el renunţase la vechile-i îndeletniciri şi se mutase în odaia aceluia, de la al treilea cat al bătrînei case cu fronton ascuţit, unde acuma, în locul omuleţului

pipernicit, în redingotă de culoarea sură a ştiucii, se plimba de colo pînă colo, ori şedea socotind, înaintea micului pupitru al răposatului, o făptură lungă şi deşirată, îmbrăcată într-un halat înflorat, galben, şi cu o scufie pestriţă în cap.

Plăcerea bătrînului cămătar de scumpătăţile îngrămădite în casă n-o moştenise însă domnul Bulemann. După ce, cu uşile zăvorîte, cercetase cuprinsul dulapurilor celor mari de nuc, stătu la sfat cu sine dacă să cuteze vînzarea în taină a lucrurilor – care continuau să fie proprietatea altora şi asupra valorii cărora el n-avea un drept moştenit, decît în măsura în care şi-ar fi cerut înapoi împrumutul, (care, după registre, era de cele mai multe ori foarte modest). Domnul Bulemann, însă, nu era dintre cei nehotărîţi. În numai cîteva zile, el şi luase legătură cu un negustor de lucruri vechi, care locuia în cea mai îndepărtată mahala a oraşului; şi, după ce se dăduseră înapoi cîteva zăloguri din ultimii ani, pestriţul cuprins al dulapurilor celor mari de nuc fu preschimbat, în taină şi cu prudenţă, în arginţi curaţi. Aceasta fusese vremea cînd băiatul Leberecht venea în acea casă. Banii dobîndiţi, domnul Bulemann îi păstra în sipete mari, ferecate, ce pusese să fie aşezate în iatacul său de dormit; căci faţă de lipsa de temei a dreptului său de proprietate, nu îndrăznea să-i dea cu împrumut pe garanţii ipotecare, sau să-i bage făţiş în alte afaceri.

Cînd totul fu vîndut, el se apucă să calculeze toate cheltuielile ce-şi putea închipui că aveau să fie de făcut în timpul vieţii sale. În această socoteală, presupuse din capul locului o vîrstă de nouăzeci de ani – iar apoi împărţi banii în pacheţele – cîte un pacheţel pe săptămînă – mai adăugînd şi cîte un fişic mărunţel pe fiece trimestru, pentru cheltuieli

neprevăzute. Aceşti bani fură puşi de-o parte într-un sipet anume, ce sta în odaia de locuit de-alături; şi în fiece sîmbătă dimineaţă se ivea Frau Anken, bătrîna ce-i ţinea gospodăria – preluată şi dînsa o dată cu moştenirea lui taică-său – pentru a lua în primire cîte un nou pacheţel şi a da socoteală de cheltuiala celui primit mai înainte.

După cum am mai povestit, domnul Bulemann nu adusese cu sine soţie şi copii; în schimb, a doua zi după înmormîntarea bătrînului cămătar, un matelot adusese încasă, de pe puntea vasului, într-un sac strîns legat la gură, două pisici de-o mărime deosebită, una galbenă şi una neagră. Aceste jivine fură curînd singura tovărăşie a stăpînului lor. La prînz ele îşi primeau blidul lor anume, pe care Frau Anken, zi de zi, avea îndatorirea a li-l pregăti, împlinită de dînsa cu mînioasă îndîrjire. După ce mîncaseră şi în timp ce domnul Bulemann îşi termina scurtul somn de după-masă, pisicile şedeau sătule lîngă dînsul pe canapea, lăsînd să le spînzure cîte un căpeţel de limbă şi clipind somnoroase către dînsul din ochii lor verzi. Dacă fuseseră la vînătoare de şoareci prin încăperile de jos ale casei – cu care prilej e drept că se alegeau totdeauna cu cîte un picior în coaste, dat pe furiş de babă – apoi şoarecii prinşi îi aduceau neapărat mai întîi, tîrîş, în bot, stăpînului lor, înfăţişîndu-i-i, mai înainte de a se vîrî cu ei sub canapea şi a-i ronţăi pe îndelete.

Cînd venea apoi noaptea şi domnul Bulemann îşi schimbase scufia pestriţă cu una albă, dînsul se îndrepta dimpreună cu cele două pisici ale sale, spre patul cel mare, perdeluit, din cămăruţa de alături, unde torsul monoton al dobitoacelor, încovrigate în aşternutul moale, la picioarele lui, îl ajuta să se

cufunde în apele somnului.

Această viaţă paşnică nu rămăsese totuşi cruţată de tulburare. În decursul primilor ani, veniseră totuşi unii dintre stăpînii zălogurilor vîndute şi ceruseră – în schimbul plăţii micilor sume de bani primite odinioară drept împrumut — să li se înapoieze lucrurile de preţ amanetate. Iar domnul Bulemann, de teama unor procese, de pe urma cărora ar fi ieşit la iveală faptele sale, băgase mîna în sipetele lui şi cu preţul unor despăgubiri mai mărunte ori mai mari, îşi cumpărase tăcerea celor în cauză. Asta îl făcuse şi mai duşmănos faţă de oameni, şi-i sporise îndîrjirea. Legăturile cu bătrînul negustor de vechituri încetaseră de mult. Şedea singur în iatacul său din vîrful casei, bătîndu-şi capul cu deslegarea unei probleme ce-l muncea, chibzuind anume cum ar putea dobîndi un cîştig sigur, la vreo loterie, mulţumită căruia să-şi sporească odată şi odată la nesfîrşit comorile sale. Iar Graps şi Schnores, cei doi cotoi mari, sufereau şi ei acuma din pricina dispoziţiei ursuze a stăpînului lor. Chiar dacă, o clipă mai înainte, îi mîngîiase pe cap cu degetele sale lungi, în clipa următoare, dacă nu-i ieşeau, cumva, după dorinţă socotelile pe tabelele de numărat, se puteau aştepta să zvîrle în ei cu nisipernişa[1] ori cu foarfecele de tăiat hîrtii, de trebuiau să se tîrască schelălăind, şchiopiş, într-un ungher.

Domnul Bulemann avea o rudă, o fiică a maică-si din prima-i căsnicie; de drepturile ei la moştenire se descotorosise încă de la moartea maicii lor, încît

[1] Nisipernişa -recipient în care se ţinea pe masa de scris nisip, pentru a usca cerneala.

dînsa nu putea avea nicio pretenţie la odoarele moştenite de el. Puţin îi păsa lui de această soră vitregă, cu toate că dînsa trăia, în starea cea mai nevoiaşă, într-un cartier de la marginea oraşului. Numai o dată venise la el după ajutor, atunci cînd, nemaifiind de loc tînără şi scurt timp după moartea bărbatului ei, născuse un copil bolnăvicios. Frau Anken, care îi deschisese, se aşezase jos, pe o treaptă, ca să tragă cu urechea, şi degrabă auzise de sus glasul tăios al stăpinului ei – iar în cele din urmă uşa fusese smulsă în lături şi femeia coborîse scările plîngînd. Încă în aceeaşi seară Frau Anken primise poruncă aspră ca de aci încolo nu cumva să mai tragă de-o parte lanţul, de-avea să se mai înfăţişeze vreodată această Cristină la uşa sa.
Bătrîn a începu să se teamă tot mai mult de nasul coroiat şi de ochii sticloşi de cucuvaie ai stăpînului ei. Cînd îi striga numele de sus din pălimarul scării, sau şi cînd scotea doar cîte-un şuier ascuţit printre degete, după cum era deprins din îndeletnicirea-i de pe corabie, dînsa ieşea cît putea de repede, tîrîndu-se din orice ungher în care s-ar fi aflat – şi gemînd şi bîiguind tot soiul de vorbe de ocară şi de jelanie, suia scările înguste, spre dînsul.

Dar ca şi domnul Bulemann la catul al treilea, şi Frau Anken în odăile de jos, îngrămădise comori nu chiar pe drept dobîndite.

Încă din cei dintîi ani ai convieţuirii lor o năpădise un fel de teamă copilăroasă cum că stăpînu-său ar putea odată şi

odată să dorească a prelua el însuşi cheltuiala banilor meniţi gospodăriei şi că, zgîrcit cum îl ştia, avea s-o facă să pătimească de foame, la bătrîneţe.

Spre a înlătura această primejdie, ea îl minţise cum că ar fi sporit preţul grîului – şi-i ceruse aşadar o sumă corespunzătoare în plus pentru pîinea ce se cumpăra zilnic. Fostul supraveghetor de cargo-uri[2], care tocmai începuse socoteala cheltuielilor sale pe viaţă, îşi rupsese hîrtiile, ocărînd, şi luase apoi de la cap socoteala, adăugînd raţiilor săptămînale suma cerută. Frau Anken, însă, după ce-şi atinsese scopul, şi gîndind, spre cruţarea conştiinţei sale, că: „Ciupitul din Lăcomie nu va să zică Hoţie”, nu susträsese de aci înainte bănuţii primiţi în plus, ci, zi de zi, doar pîinişoarele din făină de grîu cumpărate din acei bani şi pe care – cum domnul Bulemann nu călca nicicînd în odăile de jos – ea le îngrămădea în dulapurile cele mari de nuc, ce se goliseră cu timpul de conţinutul lor preţios.

Sa fi trecut aşa vreo zece ani. Domnul Bulemann devenea tot mai uscăţiv şi tot mai sur, halatul său galben, înflorat, tot mai jerpelit. Şi între timp treceau zile întregi fără ca el să fi deschis gura pentru a vorbi, căci alte vietăţi decît cele două pisici ale sale şi bătrîna-i menajeră, pe jumătate căzută în copilărie, nu vedea. Doar cîteodată, cînd îi auzea pe copiii vecinilor călărind pe pietrele despărţitoare dintre curte şi stradă, în faţa casei sale, scotea puţintel capul pe fereastră şi cu vocea-i tăioasă arunca ocări în uliţă. „Vînzătorul de suflete, Vînzătorul de suflete!” strigau atunci copiii, dînd năvală să se împrăştie. Domnul Bulemann însă blestema şi ocăra cu şi mai mare îndîrjire, iar în cele din urma închidea fereastra, trîntind-o de zăngăneau geamurile, şi-şi vărsa mînia, înăuntru, pe cei doi cotoi, Graps şi Schnores.

---

[2] Cargo-uri—mărfuri încărcate pe vase de navigaţie, în scopul transportului

Pentru înlăturarea oricăror legături cu vecinătatea, Frau Anken trebuia să-şi facă tîrguielile de gospodărie în străzi îndepărtate. Nu-i era însă îngăduit să iasă din casă decît cînd se lăsa întunericul şi atunci trebuia să încuie poarta îndărătul ei.

Cam cu vreo opt zile înainte de Crăciun, bătrîna plecase iar de acasă, după tîrguieli. Cu toate că de obicei era grijulie, de data asta pasămite se făcuse vinovată de uitare. Căci tocmai cînd domnul Bulemann pusese mîna pe chibrit, să-şi aprinză luminarea de seu, auzi, spre marea-i uimire, troncănindu-se afară pe trepte; şi cînd, cu lumînarea întinsă, păşi afară în coridor, o văzu pe soră-sa vitregă stînd în faţă-i, cu un băieţel palid alături.

— Cum ai intrat în casă? se răsti, după ce o clipă se holbase la dînsa, uluit şi mînios.

— Uşa era deschisă, jos – răspunse femeia, sfios.

El murmură printre dinţi un blestem la adresa menajerei sale.

— Ce vrei? întrebă apoi.

— Nu fi atît de aspru, frate – se rugă femeia – altfel nu cutez să-ţi vorbesc.

— Nu ştiu ce-ai putea să ai de vorbit cu mine – ţi-ai primit partea, nu mai avem nimic unul cu altul.

Soră-sa sta mută în faţă-i, căutînd în zadar vorba potrivită.

Dinăuntru se auziră, în cîteva rînduri, nişte hîrşîieli pe lemnul uşii. Cînd domnul Bulemann se duse îndărăt şi deschise uşa iatacului, cei doi cotoi mari se repeziră afară în coridor; torcînd, tot îi dădeau tîrcoale băieţelului celui palid, care de teama lor se trase la perete. Stăpînul lor o observa cu nerăbdare pe femeia care tot mai stătea mută în faţă-i.

— Ei – mult o să mă mai ţii aşa? întrebă.

— Vroiam să te rog ceva, Daniel – prinse ea glas în sfîrşit. Cu cîţiva ani înainte de moartea sa, pe cînd mă aflam eu în cea mai cruntă nevoie, taică-tău a primit din parte-mi, drept zălog, un potir mic de argint.

— Taică-meu de la tine? se îndoi domnul Bulemann.

— Da, taică-tău, Daniel – bărbatul maicii noastre, a amîndurora. Iată şi adeverinţa de amanetare – prea mult nu mi-a împrumutat pe-acel zălog.

— Mai departe! făcu domnul Bulemann, care dintr-o privire iute cercetase mîinile goale ale soră-si.

— Acu cîtăva vreme – continuă ea cu şovăială – am visat că umblam cu acest copil bolnav al meu prin cimitir. Cînd am ajuns la locul unde-i îngropată maica noastră, dînsa şedea pe lespedea mormîntului, subt un tufiş înfloritor, plin cu trandafiri albi. Ţinea în mînă acel păhăruţ ce-l primisem odinioară în dar de la dînsa, pe cînd eram copilă. Dar cînd ne-am apropiat, l-a dus la buze şi zîmbind şi făcîndu-i semn din cap băiatului, a grăit desluşit, cu glasu-i blînd ce-l avea şi-n viaţă. „În sănătatea ta!“ a zis. Şi-acest vis l-am avut, aidoma, trei nopţi la rînd.

— Ei şi ce-i cu asta? întrebă domnul Bulemann.

— Dă-mi potirul înapoi, frate-meu! Sărbătoarea Crăciunului e aproape – pune-i-l copilaşului bolnav pe talerul lui gol de daruri!

Bărbatul cel uscăţiv, în halatul lui galben, înflorat, sta neclintit în faţa ei şi o măsura, cu ochii lui rotunzi şi sticloşi.

— Ai adus banii? întrebă. Cu visuri nu se scot înapoi amaneturile.

— O, Daniel! strigă dînsa. Crede-o pe maica noastră! Copilul se tămăduieşte dacă va bea din păhăruţul acela. Fii milostiv – e doar de-un sînge cu

tine!

Ea întinsese braţele către dînsul, el însă se dădu cu un pas înapoi.

— Lasă-mă-n pace! spuse.

Apoi îşi strigă pisicile. „Graps, bestie bătrînă! Schnores, băieţaşule” Şi cotoiul cel mare, galben, se avîntă dintr-o săritură pe braţul stăpînului său şi prinse a scormoni cu ghearele prin scufia-i pestriţă, pe cînd cotoiul cel negru se înălţa miorlăind către picioarele sale.

Băieţelul bolnav se furişase mai aproape.

— Mamă—întrebă el, trăgînd-o cu nelinişte de rochie – ăsta-i unchiul cel rău, care şi-a vîndut copiii cei negri?

Dar în aceeaşi clipită domnul Bulemann şi zvîrlise de pe braţ cotoiul şi înşfăcase braţul copilului, care scoase un ţipăt.

— Prăsilă afurisită de calic! strigă, şi tu şuieri cîntecul ăsta aiurit?

— Frate-meu! Frate-meu! se tînguia femeia.

Dar băiatul zăcea deja, scîncind, jos, în tinda scării. Maică-sa se avîntă după el şi-l luă cu blîndeţe în braţe; apoi, însă, se îndreptă înaltă şi, cu capul sîngerînd al copilului la piept, ridică pumnul spre fratele ei, care sta sus lîngă parmalîcul scării, între pisicile sale sfîrîinde.

— Nebunule şi răule! strigă. Usucă-te aici, lîngă bestiile tale!

— Blestemă cît pofteşti! răspunse fratele – da’ vezi de-o şterge cît mai repede din casa mea.

Apoi, în timp ce femeia cobora scările întunecoase, purtînd în braţe copilul care plîngea cu hohote, Bulemann îşi chemă pisicile şi închise hotărît uşa odăii îndărătu-i.

Nu se gîndea că blestemele săracilor sînt

primejdioase, cînd sînt stîrnite de neîndurarea bogaţilor.

Cîteva zile mai tîrziu, Frau Anken păşi, ca de obicei, în odaia stăpînului ei, aducîndu-i prînzul. Dar astăzi îşi pungea buzele subţiri parcă mai tare ca de obicei, iar ochii ei mici şi neputincioşi sticleau de plăcere. Pentru că nu uitase vorbele aspre pe care trebuise să le înghită în acea seară, din pricina uitării de care se făcuse vinovată – şi acum gîndea că i le va plăti lui stăpîne-su, cu vîrf şi îndesat.

— Aţi auzit bătînd clopotele la Sfînta Magdalena? întrebă.

— Nu – răspunse scurt domnul Bulemann. Care şedea aplecat deasupra tabelelor sale de socotit.

— Da’ ştiti de ce bătură? întrebă mai departe bătrîna.

— Lasă flecăreala! Ce-mi pasă mie de bănănăitul lor?

— Păi doar fost-a pentru feciorul surorii dumitale!

Domnul Bulemann puse condeiul jos.

— Ce tot trăncăneşti, babo?

— Vă spusei – întîmpină dînsa – că-l îngropară adineaurea pe micul Christof.

Domnul Bulemann îşi şi reluase scrisul.

— Şi de ce-mi spui mie asta? Ce-mi pasă, mie de-acel băiat?

— Ei – ziceam şi eu aşa – că vorbeşte lumea ce se mai întîmplă prin tîrg.

Dar după ce plecase baba, domnul Bulemann tot pusese condeiul de-o parte, şi se plimbă cu mîinile la spate, vreme îndelungată, în sus şi-n jos prin odaie. De cum se isca vreun zgomot jos în stradă, păşea repede la fereastră, de parcă s-ar fi aşteptat să-l şi vadă intrînd pe aprodul Primăriei, însărcinat să-l poftească înaintea Sfatului, pentru că-l maltratase

pe băiat.

Graps cel tuciuriu, care-şi cerea mieunînd porţia din mîncarea adusă, se alese cu o lovitură de picior, de zbură într-un ungher, scheunînd. Dar, fie de foame, fie că făr’ de veste se schimbase firea altminteri atît de supusă a cotoiului, el se întoarse către stăpînu-său si se repezi la el, scuipînd şi pufăind. Domnul Bulemann îi mai dete un picior. „Na şi îndopaţ i-vă – zise apoi – nu mă mai aşteptaţi pe mine”.

Dintr-un salt, cele două pisici fură lîngă strachina plină ce le-o aşezase pe podea. Dar după aceea se întîmplă ceva straniu.

Pe cînd Schnores, cotoiul cel galben, care-şi terminase întîi ospăţul, sta acum în mijlocul odăii, întinzîndu-se şi arcuindu-şi spinarea, domnul Bulemann se opri scurt în faţa lui, apoi îi dădu ocol şi-l privi cu luare-aminte din toate părţile. „Schnores, puşlama bătrînă, da’ ce-i cu tine? zise, scărmănînd capul cotoiului. Te-ai apucat să mai creşti, acum, la bătrîneţe?“ În clipa aceea, se apropie dintr-un salt şi celălalt cotoi. Îşi zbîrli blana-**i** lucioasă şi apoi stătu locului, înalt, pe picioarele-i negre. Domnul Bulemann îşi împinse spre ceafă scufia-i pestriţă. „Şi ăsta! mormăi. Ciudat!... pesemne c-aşa le-o fi soiul".

Între timp se înserase însă, şi cum nu veni nimeni să-l tulbure, domnul Bulemann se aşeză în faţa blidurilor aşezate pe masă. În cele din urmă, prinse chiar a se uita cu oarecare mulţumire la cei doi cotoi mari ai săi, întinşi pe canapea, lîngă el.

„Ce mai pereche de voinici v-aţi făcut! zise, dînd din cap către dînşii. Acu’ n-o s-o mai lăsăm pe baba de jos să otrăvească guzganii” Dar cînd se duse seara să se culce în iatacul său de-alături, nu-i mai

lăsă, ca de obicei, să intre la dînsul; şi cînd îi auzi noaptea, aruncîndu-se cu labele în uşa iatacului şi lunecînd iar jos cu miorlăială, îşi trase plapuma peste urechi şi gîndi: „N-aveţi decît să miorlăiţi – v-am văzut eu ghearele!”
Veni şi ziua următoare şi la prînz se întîmplă acelaşi lucru ca şi în ajun. De la strachina golită, cele două pisici, se avîntară, cu un salt greoi, pînă în mijlocul odăii, se întinseră şi se lungiră – şi cînd domnul Bulemann, care se aşezase iarăşi lîngă tabelele sale de socotit, le aruncă o privire, îşi împinse îngrozit înapoi scaunul turnant şi rămase încremenit, cu gîtul întins. Colo, scîncind uşor, de parcă ar fi fost pe cale să îndure ceva silnic, stăteau Graps şi Schnores, tremurînd, cu cozile încîrligate, cu perii zbîrliţi, şi el vedea lămurit cum se întindeau, cum creşteau şi creşteau. O clipă mai rămase aşa, neclintit, ţinîndu-se cu mîinile de masă, apoi, cu o hotărîre bruscă, tîşni pe lîngă animale şi smulse în lături uşa. „Frau Anken, Frau Anken!” strigă – şi cum dînsa nu păru să audă îndată, scoase un şuier printre degete şi curînd se şi auziră paşii tîrşiţi ai bătrînei apropiindu-se dinspre casa din dos – şi ea urcă gîfîind treptele, una după alta.

— Ia uită-te la pisicile astea! strigă el, cînd intrase în iatac..

— Le-am prea văzut şi pînă acuma, domnule Bulemann.

— Şi nu vezi nimica la ele?

— Nu ştiu, zău, ce-aş putea vedea, domnule Bulemann, îl întîmpină ea, clipind din ochii-i miopi, împrejuru-i.

— Păi ce animale-s astea – pisici mai sînt astea?

El o înşfacă pe bătrînă de braţe şi o izbi de perete.

„Vrăjitoare cu ochi roşii! — strigă – mărturiseşte, ce le-ai băgat pisicilor mele în fiertură?”

Femeia îşi încleştă mîinile osoase şi începu să înşire în neştire rugăciuni de neînţeles. Dar pisicile cele groaznice îi săriseră stăpînului lor pe umeri, de-a dreapta şi de-a stînga, şi îl lingeau pe obraz cu limbile lor ascuţite încît trebui să-i dea drumul bătrînei.

Tot trăncănind şi tuşind fără încetare, ea se strecură afară din odaie şi se tîrî pe scări pînă jos. Era ca năucită de spaimă, nu ştia nici ea de cine se temea mai cumplit, de stăpînu-său, ori de pisicile cele mari. Aşa ajunse în cămara ei din dosul casei. Cu mîini tremurînde scoase din culcuş un ciorap de lînă umplut cu bani, apoi cotrobăi într-o ladă, luă de-acolo o seamă de fuste vechi şi de zdrenţe, cu care-şi înfăşură comoara, pînă făcu o boccea mare. Pentru că voia să plece, să plece cu orice preţ. Se gîndea la sărmana soră vitregă a stăpînului ei care locuia la marginea oraşului – aceea fusese totdeauna prietenoasă cu dînsa – la ea voia să se ducă. Adevărat că era drum lung pînă acolo, prin multe uliţe, peste multe podeţe înguste şi lungi, care treceau peste şanţuri şi canale întunecate – şi afară se şi lăsase amurgul serii de iarnă. Dar tot o îmboldea inima să plece. Fără să se mai gîndească la miile de pîinişoare de grîu, pe care, în chib- zuinţa-i copilărească, le îngrămădise în dulapurile cele mari de nuc, ieşi din casă, cu bocceaua cea grea în spinare. Încuie grijuliu poarta cea grea de stejar, cu cheia mare şi întortocheată, o vîrî în geanta ei de piele şi apoi ieşi gîfîind în oraşul cufundat în întuneric.

Frau Anken nu s-a mai întors niciodată, şi poarta casei lui Bulemann n-a mai fost niciodată descuiată.

Dar chiar în seara cînd plecase dînsa, un netrebnic de fecior care umbla prin case făcînd pe Moş Gerilă,

a povestit rîzînd prietenilor lui că, trecînd el în cojocu-i lăţos peste podul Crescentius, într-atîta o speriase pe-o baba, c-o făcuse să sară ca nebună în apa cea neagră, cu bocceaua ce-o purta cu tot. Iar în dimineaţa celei de-a doua zile, s-a pescuit de către paznici, pe la cea mai îndepărtată margine a oraşului, cadavrul unei femei bătrîne, înteţpenit de-o boccea mare, şi curînd după aceea — cum n-o cunoştea nimeni – a fost îngropat, intr-un coşciug plat, în partea săracilor din cimitirul de-acolo.

Această a doua dimineaţă era dimineaţa serii de Crăciun.

Domnul Bulemann avusese o noapte rea; cît zgîriaseră şi se munciseră la uşă dobitoacele sale, n-avusese pic de linişte; abia către zori căzuse într-un somn lung şi greu ca de plumb. Cînd în sfîrşit îşi băgă capul cu scufie în odaia de locuit, văzu pe cele două pisici tot umblînd, cu paşi neliniştiţi şi dîndu-şi roată una alteia torcînd zgomotos. Trecuse de amiază, ceasul din perete arăta ora unu.

„Le-o fi foame, bestiilor”, bombăni el. Apoi deschise uşa spre coridor şi fluieră după baba. Dar pisicile folosiră prilejul ca să se înghesuie afară, luînd-o la fugă pe scări — şi curînd auzi de jos, din bucătărie, salturi şi zăngănit de bliduri. Pasămite săriseră pe dulapul unde Frau Anken obişnuia să păstreze mîncărurile pentru a doua zi.

Domnul Bulemann sta sus pe scări şi ocărînd o striga cu glas tare pe babă, dar nu-i răspundea decît tăcerea, sau de jos, din ungherele bătrînei case, cîte-un ecou pierit. Îşi şi petrecuse peste genunchi poalele halatului său înflorat, pentru a coborî singur jos, cînd auzi duduind pe trepte — şi cele două pisici se întoarseră în fugă. Dar astea nu mai erau pisici — erau două înspăimîntătoare fiare sălbatice, fără de

nume. Ele se puseră în faţă-i, scoţînd urlete răguşite şi privindu-l cu ochi arzători. Voia să treacă pe lîngă ele – dar o lovitură de labă, care-i smulse un petec din halat, îl mînă înapoi. Alergă în odaie, vru să deschidă repede o fereastră, ca să strige oamenii de pe uliţă; dar dintr-un salt, pisicile i-o luară înainte. Mîrîind mînioase, cu cozile ridicate, umblau necontenit de colo pînă colo prin faţa ferestrei. Domnul Bulemann fugi într-un suflet afară în coridor, trîntind uşa îndărătu-i, dar pisicile izbiră clanţa cu laba şi iată-le înaintea sa pe scări. Iarăşi se refugie înapoi în odaie, şi iar erau pisicile lîngă el.

Iată că şi pierea ziua şi întunericul se strecura în toate ungherele. De jos din adîncul uliţei auzi cîntec; băieţi şi fete colindau din casă în casă cîntînd urări de Crăciun. Intrau pe la toate porţile — domnul Bulemann stătu şi ciuli urechea. Oare la poarta lui nu venea nimeni? Dar ştia bine; el-însuşi îi alungase pe toţi; nu bătea nimeni la uşa lui, nu smucea nimeni de clanţa porţii sale încuiate. Treceau mai departe — şi încetul cu încetul se lăsă tăcerea în uliţă – tăcere de mormînt. Şi iar cătă să scape, vru să biruie jivinele cu forţa şi se alese cu obrazul şi mîinile zgîriate pînă la sînge. Apoi recurse iarăşi la vicleşug, le chemă cu vechile nume de alint, le scoase scîntei din blană, mîngîindu-le, şi cuteză chiar a le scărmăna capetele turtite, cu colţii lor cei mari, albi. Ele se şi aşternură în faţa lui, tăvălindu-se şi torcînd la picioarele sale, dar cînd credea el că sosise clipa potrivită şi încerca să se strecoare pe uşă afară, ele săreau în sus — şi iată-le în faţă-i, scoţîndu-şi urletul răguşit. Aşa trecu noaptea, aşa sosi ziua— şi el tot mai alerga între scări şi ferestrele odăii sale, frîngîndu-şi mîinile, gîfîind şi

cu păru-i sur răvăşit.

Şi încă de două ori se schimbă ziua cu noaptea, şi abia atunci, pe de-a-ntregul istovit, cu toate mădularele zvîcnindu-i, el se trînti pe canapea. Pisicile se aşezară în faţă-i şi-l priveau clipind somnoros din ochii pe jumătate închişi.

Treptat îi scăzu freamătul trupului şi în sfîrşit încetă de tot. O paloare cenuşie îi cuprinse obrajii, pe sub ţepii bărbii cărunte; mai oftînd o dată, întinse braţele şi-şi propti degetele lungi, răsfirate, peste genunchi; apoi nu se mai clinti.

Dar jos, în încăperile pustii, nu fusese linişte între timp. Afară, la uşa casei din dos, care duce în curtea îngustă, se rodea şi se ronţăia de zor. În cele din urmă se făcuse peste prag o deschizătură, care creştea într-una. Un cap cenuşiu de şoarece se căzni să se strecoare prin ea, apoi altul—şi în curînd un cîrd întreg de şoareci se furişa prin coridor şi pînă la catul întîi. Acolo începu iar truda la uşa odăii şi cînd şi aceea fu străpunsă cu dinţii, veni rîndul dulapurilor celor mari, unde zăceau îngrămădite comorile lăsate în urmă-i de Frau Anken.

Ce mai trai pe şoareci —ca-n basme – cine căta să străbată, trebuia să străbată rozînd şi înfulecînd. Şi paraziţii îşi umpleau burta, şi cînd nu mai pridideau cu înfulecatul, îşi încîrligau codiţele şi trăgeau cîte-un pui de somn în pîinişoarele de grîu pe care le scobiseră înfulecînd. Noaptea se strecurau din ascunzişuri, se furişau iute peste podele ori şedeau, lingîndu-şi lăbuţele, în faţa ferestrei şi se uitau, pe lumină de lună, jos în uliţă, cu ochişorii lor lucioşi.

Dar acest trai tihnit avea să se termine curînd. Într-a treia noapte, îndată după ce, sus, domnul Bulemann închisese ochii, se auzi pocănind afară pe scări. Pisicile cele mari veneau coborînd treptele în

salturi, deschiseră uşa camerei, dintr-o lovitură de labă, şi se puseră pe vînătoare. Şi aşa, s-a fost zis cu bucuria. Chiţăind şi ţiuind alergau de colo pînă colo şoarecii cei graşi şi, în neştire, năzuiau să se caţere pe pereţi. Zadarnic – unul după altul amuţiră printre dinţii zdrobitori ai celor două animale de pradă.

Apoi se făcu linişte, şi în curînd nu se mai auzea în toată casa nimic alt decît torsul domol al celor două namile de pisici, tolănite cu labele întinse, sus, în faţa odăii stăpînului lor şi lingîndu-şi sîngele din mustăţi.

Jos în poarta casei ruginea încuietoarea, bătătorul de alamă se învăluia de cocleală, şi printre pietrele treptelor prinse a creşte iarba.

Afară însă lumea îşi vedea netulburată de treburile ei. Cînd veni vara, în cimitirul bisericii Sfintei Magdalena, înflorea pe mormîntul micului Christof un tufiş de trandafiri albi, şi curînd se găsi dedesubtu-i şi o mică piatră memorială. Tufişul de trandafiri i-l sădise maică-sa; de lespede fireşte că nu putuse face rost ea. Cristof avusese însă un prieten; era un tînăr muzicant, feciorul unui negustor de lucruri vechi, care locuia în casa de peste drum de dînşii.

La început, el se strecurase sub fereastră cînd muzicantul şedea înăuntru în faţa pianului; mai tîrziu, acela îl luase uneori cu dînsul la biserica Sfintei Magdalena, unde obişnuia să studieze după amiaza cîntatul la orgă. Acolo băieţelul cel palid şedea pe un scăunel la picioarele tînărului muzicant şi, ascultînd, îşi sprijinea capul de banca orgii şi se uita cum sclipirile soarelui răzbăteau jucăuş prin ferestrele bisericii. Cînd apoi tînărul muzicant, transportat de prelucrarea temei sale, lăsa să tune din boltă în boltă registrele cele grave, puternice,

sau cînd, la răstimpuri, trăgea tremulantul şi sunetele se revărsau în valuri, ca tremurînd în faţa majes- tăţii divine. Se întîmpla ca băieţelul să izbucnească în plîns tăcut şi prietenul său să-l poată cu greu potoli. Odată a şi rostit rugător: „Leberecht, nu cînta aşa tare – mă doare!"

Iar organistul de îndată împinse la loc registrele cele mari şi luase glasurile de flaute şi alte glasuri duioase – şi dulce şi tulburător se învolbura cel mai drag cînt al băiatului prin biserica liniştită: „Călăuzeşte-ne pe căile tale!” încet, cu glasul lui bolnăvicios, prinsese şi el a însoţi cîntul. „Vreau şi eu să învăţ să cînt la orgă, spuse, cînd muzica încetă – vrei să mă înveţi, Leberecht?” Tînărul muzicant îşi lăsă mîna pe creştetul băiatului şi mîngîindu-i părul galben, răspunse: „Fă-te întîi sănătos şi zdravăn, Cristof, şi apoi te voi învăţa cu dragă inimă”.

Dar Cristof nu se făcuse sănătos. După coşciugul lui mărunt merse pe lîngă maică-sa şi tînărul organist. Acolo au stat ei de vorbă pentru întîiaşi dată – şi mama i-a povestit visul de trei ori visat despre potirul cel mic de argint moştenit de la maica ei.

— Acel potir – zise Leberecht – eu vi l-aş fi putut da. Taică-meu, care cu ani în urmă îl cumpărase de la fratele dumneavoastră, laolaltă c-o seamă de alte lucruri, mi-a dăruit cîndva, de Crăciun, acel lucruşor gingaş.

Femeia izbucni în cele mai amare vaiete. „Ah! striga iarăşi şi iarăşi, cu siguranţă că de i l-aţi fi dat, s-ar fi făcut bine!“

Tînărul merse un timp tăcut alături de dînsa. „Acel potir, Cristof al nostru tot îl va avea”, spuse în cele din urmă.

Şi aşa s-a întîmplat. Cîteva zile mai tîrziu, el

vînduse potirul pe un preţ bun unui colecţionar de asemenea giuvaeruri; şi din acei bani a poruncit lespedea pentru mormîntul micuţului Cristof. În ea a pus să se încrusteze o tăblie de marmură, pe care era dăltuită imaginea potirului. Dedesubt se aflau săpate cuvintele: „În sănătatea ta!”

De-a lungul multor ani, de aci înainte – fie că era aşternută zăpadă pe mormînt, fie că în soarele de iunie tufişul de trandafiri sta doldora de flori – o femeie palidă venea adesea şi cu evlavie şi pe gînduri citea cuvintele săpate pe mormînt.

Apoi, într-o vară, n-a mai venit – dar lumea şi-a văzut mai înainte de treabă, netulburată.

Doar odată, după ani mulţi, a mai vizitat mormîntul un om foarte bătrîn; el a privit lespedea cea mică şi a rupt un trandafir alb din bătrînul tufiş. Acela a fost organistul ieşit la pensie de la biserica Sfintei Magdalena.

Va să părăsim însă paşnicul mormînt al copilului şi —dacă e să ajungem la capăt cu darea noastră de seamă – să mai aruncăm o privire colo în oraş, în bătrîna casă cu frontonul ascuţit, din Uliţa întunecată. Tot mai sta mută şi închisă. Pe cînd afară viaţa necontenit curgea înainte pe lîngă dînsa, înăuntru se lăţeau bureţii prin crăpăturile duşumelelor, se desprindea ipsosul de pe tavane şi prăvălindu-se trimitea în nopţi singuratice ecouri sinistre prin coridoare şi scări. Copiii care în acea seara de Crăciun cîntaseră în uliţă, locuiau acum, ca oameni bătrîni, prin case, sau îşi încheiaseră vieţile şi erau morţi. Oamenii care umblau acum pe uliţă purtau altfel de veşminte, şi afară în cimitirul din marginea oraşului, stîlpul cel negru, purtător de număr, de pe groapa fără de nume a babei Anken putrezise de mult. Şi pe atunci, într-o noapte, ca în

multe altele mai înainte, iar batea luna plină, trecînd peste casa vecină, în fereastra din frontonul ascuţit de la catul al treilea, şi zugrăvea cu lumina-i albăstruie ochiurile mici ale geamurilor pe duşumea. Odaia era pustie; doar pe canapea şedea ghemuită o făptură măruntă, cam de mărimea unui prunc de un an; faţa însă îi era bătrînă şi ţepoasă, iar nasul uscăţiv fără noimă de mare – şi mai purta şi o scufie ce-i cădea adînc peste urechi si un halat lung, după cîte se vedea, făcut pentru un bărbat în toată firea, şi sub ale cărui poale îşi trăsese în sus picioarele.

Această făptură era domnul Bulemann. Foamea nu-l omorîse, dar din lipsa hranei, trupul i se uscase şi se pipernicise – şi astfel se făcuse în decursul anilor tot mai mic. Cînd şi cînd, în nopţi cu lună plină, ca aceasta, se trezise şi încercase, deşi cu tot mai slabe puteri, să fugă de paznicii săi. Cînd, istovit de zadarnicele-i sforţări, cădea iarăşi pe canapea sau în cele din urmă se tîra iar pînă la ea şi iar îl copleşea somnul de plumb, atunci Graps şi Schnores se tolăneau şi dînşii iarăşi afara în faţa scării, biciuind cu coada podeaua şi ciulind urechile, să audă dacă soseau prin casă noi alaiuri de şoareci călători, ademeniţi de comorile adunate de Frau Anken.

Acum era altfel, pisicile nu se găseau nici în odaie, nici afară în coridor. Cînd lumina de lună bătînd prin fereastră şi trecînd peste podea prinse încetul cu încetul să se înalţe spre făptura cea măruntă, aceasta începu a se clinti, ochii cei mari, rotunzi, se deschiseră — şi domnul Bulemann îşi aţinti privirea în odaia pustie. După cîtva timp, se lăsă să lunece de pe canapea, dînd cu trudă înapoi mînecile cele lungi, şi păşi încet către uşă, măturînd podeaua cu coada cea lungă a halatului. În vîrful picioarelor, întinse

mîna către clanţă şi izbuti să deschidă uşa odăii şi odată afară, să înainteze pînă la parmalîcul scării.

Un răstimp stătu locului gîfîind, apoi întinse capul şi se căzni să strige: „Frau Anken, Frau Anken“ Dar glasu-i se auzea doar ca şoapta unui copil bolnav. „Frau Anken, mi-i foame, nu m-auzi?!"

Nimic nu se urnea, doar şoarecii ehiţăiau acum aprig prin odăile de jos.

Atunci el se mînie: „Vrăjitoare blestemată, ce tot şuieri acolo?” Şi un potop de ocări nedesluşit şoptite îi ţîşni din gură, pîn’ ce-l înecă tusea şi-i amuţi limba.

Afară, în poartă, cineva bătu cu ciocanul cel greu de alamă, de hăui ecoul pînă-n creştetul casei. Va fi fost acel plimbăreţ de noapte de care s-a pomenit la începutul acestei povestiri.

Domnul Bulemann îşi venise iarăşi în fire. „N-auzi, deschide odată!” şopti – e băiatul, e Cristof, vrea să-şi ia potirul".

Deodată, printre ţiuitul şoarecilor, se desluşiră de jos salturile şi mîrîitul celor două namile de pisici. El păru a chibzui; pentru întîiaşi dată le găsea plecate la trezirea lui şi lăsîndu-l să se mişte în voie. În grabă, tîrînd după sine halatu-i lung, tropăi înapoi pînă în odaie.

De-afară, din adîncul uliţei, se-auzeau chemările paznicului de noapte. „Un om, un om! — mormăi el – ce lungă e noaptea, de cîte ori m-am trezit – şi tot mai bate luna-n fereşti!“

Se căţără în jilţul cu perne, care sta în nişa ferestrelor foişorului. Cu sîrg trudiră mîinile-i mici şi uscate pe la mînerul ferestrei, căci îl văzuse jos, în uliţa luminată de lună, pe paznic. Dar ţîţînile se înţepeniseră în rugină, degeaba se muncea să deschidă. Şi-l văzu pe omul, care un timp se holbase

în sus, către dînsul, păşind înapoi în umbra caselor.

Un ţipăt pierit îi zvîcni din gură; tremurînd, cu pumnii strînşi, izbi în sticla ferestrei, dar n-avea destulă putere ca s-o zdrobească. Acum prinse a lălăi alandala, în şoaptă, rugăminţi şi făgăduieli. Treptat, pe cînd silueta omului ce umbla pe uliţă se învăluia în depărtare, susurul lui se preschimba în răguşite vaiere, stins cîrîite: voia să-şi împartă cu el comorile – doar să-l asculte, pe toate avea să i le dea – nimic n-avea să păstreze — nimica – doar potirul – acela-i aparţinea micului Cristof.

Dar omul de pe stradă îşi vedea nepăsător de drum – şi curînd pieri într-o uliţă lăturalnică.

Din toate vorbele pe care le-a rostit domnul Bulemann în noaptea aceea, n-a fost nici una auzită de vreo ureche omenească.

În sfîrşit, după toată zădarnica-i strădanie, mica făptură se ghemui în pernele jilţului, îşi potrivi niţel pe cap scufia, şi privi spre cerul gol al nopţii, mormăind vorbe nedesluşite.

Aşa mai şade şi-acum si aşteaptă îndurarea divină.

MICUŢUL HäWELMANN

A fost odată un băieţel – şi-l chema Häwelmann. Noaptea dormea într-un căruţ cu rotiţe – şi după masă, cînd era obosit, tot aşa. Dar cînd nu era obosit, maică-sa trebuia să-l plimbe cu căruţul prin odaie – şi de aceasta nu se mai sătura, atîta-i plăcea. Şi într-o noapte, micuţul Häwelmann sta culcat în căruţul lui cu rotiţe şi nu putea adormi; maică-sa, însă, dormea de mult lîngă el, în patul ei mare, cu polog. „Mamă – strigă micuţul Häwelmann – vreau să mă plimb cu căruţul!” Şi mama întinse braţul, în somn, şi mişcă micul culcuş încoace şi încolo – şi cînd era pe cale să-i obosească braţul, micuţul Häwelmann striga: „Mai vreau, mai vreau!” şi atunci mama începea iar să mişte căruţul. În cele din urmă adormi însă de tot — şi oricît striga Häwelmann, degeaba, ea nu-l mai auzea. N-a mai

trecut mult şi-a privit pe fereastră luna – buna, bătrîna lună – şi ce-a văzut acolo, într-atîta i s-a părut de năzdrăvan, că şi-a trecut întîi mînica cojocului peste obraz, ca să se şteargă la ochi — fiindcă aşa ceva nu mai văzuse bătrîna lună de cînd era ea. Sta acolo micuţul Häwelmann, culcat cu ochii deschişi, în căruciorul lui, şi ţinea un picioruş înălţat în sus ca un catarg. Îşi scosese de pe el cămăşuţa şi-o agăţase ca pe-o pînză de corabie de degeţelul cel mic de la piciorus, apoi prinse cu fiece mînuţă cîte-un căpeţel de cămaşă şi începu a sufla din amîndoi obrajii. Şi treptat, încet, încet, căruciorul se puse în mişcare, o porni pe duşumea, apoi se sui pe-un perete, apoi, dîndu-se peste cap, o luă de-a lungul

tavanului – şi-apoi iarăşi în jos, pe celălalt perete. „Mai vreau, mai vreau!” strigă Häwelmann, cînd fu iarăşi pe podea – şi-apoi îşi umflă iar obrajii şi suflă – şi iar o porni, cînd cu că pul în sus, cînd cu capul în jos. Mare noroc pe micuţul Häwelmann că era noapte şi pămîntul tocmai sta de-a-ndaratelea, în cap, altfel prea lesne şi-ar fi putut frînge gîtul.

După ce făcuse

de trei ori călătoria, luna îl privi dintr-o dată drept în faţă. „Băieţaş – îi spuse – nu te-ai săturat?” „Nu – strigă Häwelmann – mai vreau, mai vreau! Vreau să mă plimb cu căruţul prin oraş – şi să mă vadă toţi oamenii cum mă plimb cu cu căruţul”. „Asta n-o pot face” îi răspunse luna — dar bună cum era, trimise o rază lunga prin gaura cheii — şi pe ea micuţul Häwelmann ieşi afară din casă.

Pe stradă era linişte mare şi pustiu. Casele cele înalte stăteau în lumina limpede a lunii şi-şi căscau prosteşte ochii negri ai ferestrelor spre oraş, dar oamenii nu se vedeau nicăieri. Zornăia căruţul cu rotiţe, de-o frumuseţe, trecînd cu micuţul Häwelmann peste caldarîm – şi buna lună mergea într-una pe-alături, strălucind. Aşa s-au plimbat, din stradă în stradă, dar oamenii nu se vedeau nicăieri. Cînd au trecut pe lîngă biserică, deodată s-a pornit să strige cucurigu cocoşul cel mare, auriu, din turla clopotniţei. S-au oprit. „Ce faci tu acolo?” a strigat de jos micuţul Häwelmann către cocoş.

„Strig cucurigu prima oară!” îi răspunse de sus cocoşul auriu.

„Da’oamenii unde-s?” strigă către el micuţul Häwelmann.

„Dorm – strigă de sus cocoşul auriu. Cînd cutcurigesc eu a treia oară, atunci se trezeşte cel dintîi om”.

„Nu pot s-aştept atîta – făcu Hawelmann – o să mă duc cu căruţu-n pădure – şi-acolo o să mă vadă toate jivinele cum mă plimb eu".

„Băieţaş — întrebă bătrîna lună cea bună — nu te-ai săturat?"

„Nu – strigă Häwelmann – mai vreau, mai vreau! Străluceşte, bătrînă lună, străluceşte!” Şi totodată suflă din obraji, şi bătrîna lună cea bună străluci –

şi aşa ieşiră pe poarta oraşului şi o luară peste cîmp şi intrară în pădurea cea neagră. Bătrîna lună cea bună se ostenea tare ca să poată străbate printre atîţia copaci şi uneori rămînea hăt departe înapoi, dar pînă la urmă, de fiece dată îl ajungea iar pe micuţul Häwelmann.

În pădure era linişte şi pustiu; jivinele nu se vedeau, nici cerbii, nici iepurii, şi nici şoriceii cei mici. Şi se plimbară aşa înainte, prin păduri de brazi şi de fagi, cînd pe dealuri, cînd prin văi. Buna lună mergea pe-alături şi lumina prin toate tufişurile, dar animalele rămîneau nevăzute; doar o mîţă mică şedea sus într-un stejar şi-i sticleau ochii. Atunci s-au oprit. „Asta-i motănelul Hinze! — spuse Häwelmann — îl cunosc foarte bine; vrea să facă pe steaua”. Şi cînd plecară mai departe, motănelul se luă după ei, sărind din copac în copac. „Ce faci tu acolo?” a strigat micuţul Häwelmann, de jos, către motănel.

„Fac jocuri de artificii” îi răspunse de sus motănelul.

„Da* animalele celelalte unde sînt?” a strigat de jos către el micuţul Häwelmann.

„Dorm – i-a strigat de sus motănelul, făcînd un salt către următorul copac – nu-i auzi cum sforăie?”

„Băieţaş —spuse bătrîna lună cea bună —nu te-ai săturat?”

„Nu — strigă Häwelmann — mai vreau, mai vreau! Străluceşte, lună bătrînă, străluceşte!” Şi-apoi îşi umflă obrajii — şi bătrîna lună cea bună străluci – şi aşa ieşiră din pădure şi o luară peste cîmpie, pînă la capătul pămîntului, şi apoi intrară de-a dreptul în cer.

Aici era vesel; toate stelele stau treze, ţineau ochii deschişi şi scînteiau, de sticlea tot cerul.

„Faceţi loc!“ strigă Häwelmann—şi se avîntă de-a dreptul în grămada cea luminoasă – şi, de spaimă, stelele picau din cer de-a dreapta şi de-a stînga.

„Băieţaş – spuse bătrîna lună cea bună — nu te-ai săturat?”

„Nu! — strigă Häwelmann – mai vreau, mai vreau!” Şi... ce să vezi! unde nu se năpusti cu căruţul, de-a curmezişul, peste nasul bătrînei, bunei lune, de se făcu pămîntie la faţă.

„Ruşine! spuse luna şi strănută de trei ori. Totul are o limită!“ Şi-apoi îşi stinse lanterna — şi toate stelele închiseră ochii. Şi se făcu deodată atîta de întuneric în tot cerul, c-ai fi putut s-apuci întunericul cu mîna.

„Străluceşte, lună bătrînă, străluceşte! striga Häwelmann, dar luna nu era de văzut nicăieri — şi nici stelele — cu toatele se duseseră să se culce. Şi-atunci i s-a făcut tare frică micuţului Häwelmann, fiind aşa singur în cer. Luă în mîini căpeţelele cămăşuţii şi-şi umflă obrajii; dar nu mai ştia drumul de fel — căruţul o lua razna, cruciş şi curmeziş — şi nimeni nu-l vedea plimbîndu- se, nici oameni, nici jivine, şi nici steluţele, drăguţele.

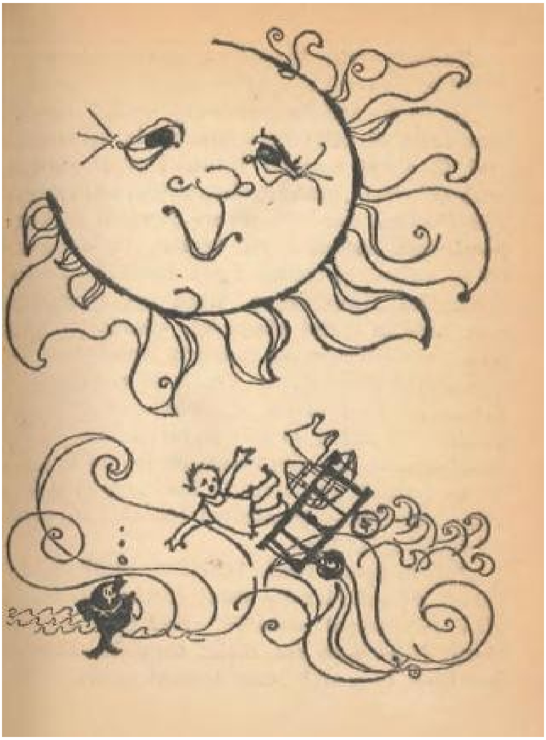

Atunci, în cele din urmă, de jos de la marginea cerului, se chiorî în sus către el o faţă roşie, rotundă – şi micuţul Häwelmann gîndi că răsărise iar luna.

„Străluceşte, lună bătrînă, străluceşte!'[1] strigă. Şi suflă iar din obraji şi-o luă cu căruţul de-a curmezişul peste tot cerul şi se năpusti drept către faţa cea roşie, rotundă. Dar nu era luna, ci soarele, care tocmai se înălţa din mare, „Băiete! — strigă el, privindu-l în faţă cu ochii-i arzători — ce faci aici în cerul meu?” Şi-un', doi, trei! îl prinse pe micuţul Häwel- mann şi-l aruncă în mijlocul apei celei mari. Şi-acu—vrei, nu vrei, cată de-noată!

Da – şi apoi?

Ce-ai uitat? Păi de nu veneam eu şi cu tine şi de nu-l luam pe micuţul Häwelmann la noi în barcă, ar fi putut prea bine să se înece!

TRUDE, ZÎNA PLOILOR

Arşiţă ca aceea din vara de acum o sută de ani – de care vreau să vă povestesc — nici că s-a pomenit.

Mai că nu vedeai firicel de verdeaţă. Dobitoacele — domestice, sălbatice — zăceau, tînjind, pe cîmp. Pe uliţele satului nu aflai ţipenie de vietate: care cum putea se vîra în colţurile cele mai afunde ale caselor. Numai Wiesenbauer cel grăsun, bogătan cu multe fîneţe, sta proţăpit în poarta casei sale arătoase şi trăgea cu hărnicie dintr-o lulea cît toate zilele, cu măciulie din spumă de mare. Sta şi privea zîmbind spre un car cu o încărcătură straşnică de fîn, ce tocmai i-l mînau argaţii către şopron. Cu ani în urmă dobîndise pe nimica toată o fîşie mare, nu glumă, de luncă bună de păşune, în ţinutul mlăştinos, încît ultimii ani de secetă, care pe ogoarele vecinilor pîrjoliseră iarba, lui îi umpluseră hambarele cu fîn înmiresmat şi dulapul cu galbeni sclipitori.

Şi-acuma sta şi socotea o dată mai mult cam ce cîştig i-ar putea aduce prisosul de recoltă, dat fiind că preţurile se tot urcau.

— S-a zis cu fînul pentru ăilalţi! Degeaba mai trag ei nădejde... bombăni, punînd mîna streaşină la ochi şi privind, prin curţile vecine, în aerul tremurător al depărtărilor. A pierit din lume ploaia! Apoi păşi către carul ce tocmai îl descărcau argaţii, smulse o mînă de fîn şi o duse la nasul său lătăreţ, zîmbind atît de şiret de parcă şi din mireasma pătrunzătoare ar mai fi putut scoate cîţiva galbeni.

Chiar atunci intrase în curtea sa o femeie de vreo

cincizeci de ani. Palidă, cu o înfăţişare suferindă, purta la gît o basma de mătase neagră, care-i sporea parcă şi mai mult expresia mîhnită a feţei.

—Bună ziua, vecine, zise femeia dînd mîna cu Wiesenbauer. Ce arşiţă! Parcă-mi arde părul în cap!

— Ţi-o fi arzînd, mamă Stine, ţi-o fi arzînd – răspunse el. Da’ ia te uită la fînul ăsta! Mie, unul, ştiu că prea rău n-are să-mi meargă!

— Da, da, Wiesenbauer... dumitale îţi dă mîna să rîzi. Da’ oare ce-o să se-aleagă de noi, ăştilalţi, dacă o ţine vremea tot aşa...

Cu degetul mare, bogătanul împinse tutunul mai afund în măciulia lulelii sale şi-apoi suflă cîteva rotocoale de fum în văzduh.

— Păi, de! zise. Aşa e cînd fac unii pe deşteptii. Eu mereu i-am spus-o răposatului dumitale soţ. Da’ el ţinea morţiş p-a lui. Cine l-o fi pus să schimbe tot pămîntul din vale? Acu’, iaca, stai şi te uiţi la ţarinile dumitale din deal, cu semănăturile uscate şi cu vitele gata să se prăpădească!

Femeia oftă. Pe negîndite, ţăranul cel grăsun îi vorbi însă cu glas binevoitor, dar cam de sus:

— Da’ văd eu că n-ai venit dumneata la mine aşa, într-o doară; hai şi dă-i drumul, mamă Stine! Spune, ce-ţi apasă inima?

Văduva îşi aţinti privirea în pămînt.

— Ştiţi – zise – cei cincizeci de galbeni ce mi-aţi împrumutat... — de Sînt Ion va să vi-i plătesc... şi nu mai e mult pîn-atunci.

Bogătanul îşi aşeză mîna grea pe umărul ei.

— Lasă, femeie, nu-ţi fă griji pentru atîta lucru! Nu-mi trebuie banii; că doar nu-s dintre cei care trăiesc de azi pe mîine. N-ai decît să-mi pui zălog ţarinile dumitale; e drept că n-au preţ – da’ ce să fac – m-oi mulţumi cu ele, şi aşa cum sînt. Pe sîmbătă te poţi pregăti. Te iau cu trăsura la judecătorie să facem actele.

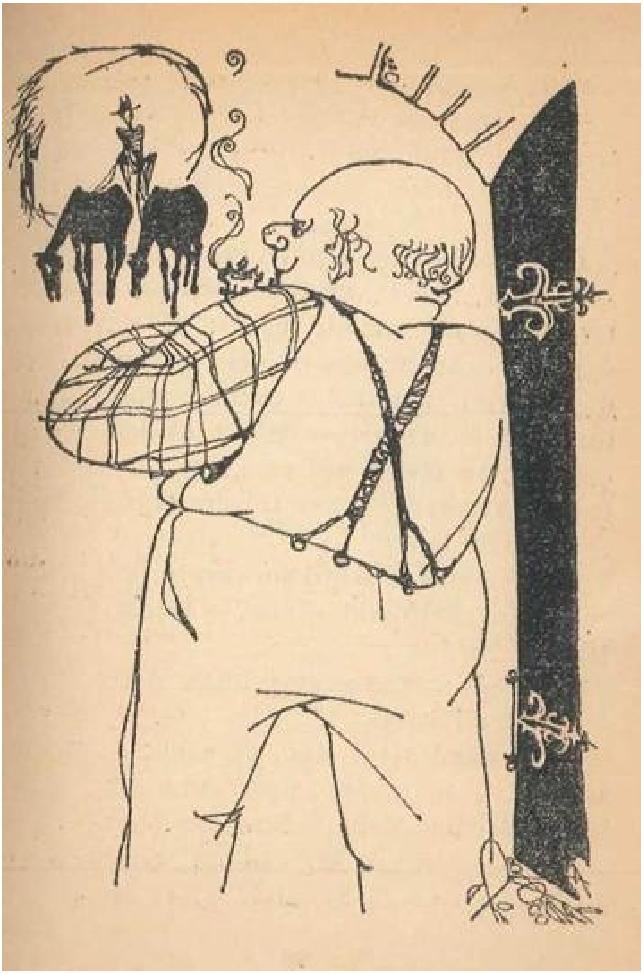

Bietei femei îi scăpă un suspin de uşurare.

— Altă cheltuială – zise — totuşi, vă mulţumesc.

Wiesenbauer nu-şi desprinsese de pe chipul ei ochişorii isteti.

— Şi fiindcă tot stăm de vorbă – adăugă el —să-ţi mai spun una: Andrees, feciorul dumitale, umblă după fata mea.

— Doamne, vecine, ce-i de mirare? Doar copiii au crescut laolaltă!

— Aşa o fi, femeie, dar dacă flăcăul dumitale crede că poate intra de-a dreptul în gospodăria mea, ca ginere, atuncea şi-a făcut socoteala făr’de mine!...

Femeia cea slabă îşi îndreptă niţel spinarea şi-l privi cu ochi aproape mînioşi.

— Da’ ce-ai cu Andrees al meu, de nu ţi-i pe plac?

— Eu n-am nimic cu el. Nu-i găsesc nici un cusur, mamă Stine. Dar vezi că fata mea — şi-şi netezi cu mîna nasturii de argint ai vestei sale roşii – fata lui Wiesenbauer poate ţinti mai sus.

— Nu ne înfrunta chiar aşa, Wiesenbauer, spuse femeia domol. Pînă a nu veni anii secetoşi...

— Da’ vezi c-au venit —şi încă îi mai avem; şi nici anul ăsta nu poţi trage nădejde de vreo recoltă în hambarul dumitale. Aşa că gospodăria voastră tot la vale are să meargă.

Femeia căzuse pe gînduri, încît abia de mai auzise ultimele vorbe ale bogătanului.

— Da – spuse ea – din păcate s-ar putea să ai dreptate dumneata. Trude, Zîna Ploilor, trebuie să fi adormit. Totuşi ea poate fi trezită!

— Zîna Ploilor? repetă cu asprime Wiesenbauer. Ce, şi dumneata crezi în palavrele astea?

— Nu-s palavre, vecine! răspunse femeia cu voce tainică. Străbunica mea, pe cînd era fetişcană, a trezit-o ea însăşi. Mai ţinea minte vorbele descîntecului şi adesea mi le spunea; da’ vezi că eu le-am uitat de mult.

Grăsunul se zgîlţîi de rîs, de-i jucau nasturii de argint pe pîntec.

— Păi atunci, mamă Stine, şezi şi dumneata şi cată să-ţi aminteşti descîntecul ăla. Eu, unul, mă bizui pe barometru’ meu, şi-acela arată de opt zile încoace numai şi numai vreme frumoasă!

—Barometru’ dumitale e un lucru neînsufleţit, vecine, spuse femeia cea fără de carte. Doar nu poate face el vremea!...

— Şi Trude a dumitale, Zîna Ploilor, e o amăgeală, o închipuire urzită de creierul oamenilor, o nimica!

— De, Wiesenbauer, răspunse cu sfială femeia, dumneata crezi numai în cele noi!

Dar omul se înfierbînta tot mai mult.

— Ce noi, ce vechi! strigă. Du-te şi caut-o pe Trude a dumitale şi rosteşte-ţi descîntecul. Dacă eşti în stare să ţi-l mai aduci aminte! Si dac-ăi face dumneata să plouă, în douăzeci şi patru de ore de-aci încolo, atuncea... îşi curmă vorba şi pufăi de cîteva ori din lulea, scoţînd nori groşi de fum.

—Ce va fi atuncea, vecine? întrebă femeia.

— Atunci... atunci... la naiba, atuncea n-are decît s-o peţească Andrees al dumitale pe Maren a mea!

În clipa aceea se deschise uşa casei şi o fată frumoasă, zveltă, cu ochi de căprioară, ieşi din odaie şi se apropie de dînşii.

— Bate palma, tată, strigă ea. Ţine minte că ţi-ai dat cuvîntul! Şi îndreptîndu-se apoi către un bărbat vîrstnic, care tocmai intra pe poarta casei, zise: Aţi auzit şi dumneavoastră, cumetre primar!

— Hei, hei, Maren, zise taică-său, n-ai nevoie să-ţi cauţi martori împotriva mea; din cuvîntul dat pentru tine n-ai grijă că nici un pic nu m-oi abate!

Între timp primarul, sprijinit în bastonu-i lung, cercetase cîtva timp cu privirea lumina arzătoare a bolţii cereşti şi, fie că ochiul său mai ager zărise plutind în adîncu-i o fărîmă de norişor alburiu, fie că dorinţa de a-l zări îl făcuse să creadă că-l şi vede, zise zîmbind cu tîlc:

— Să-ţi fie de bine, vere Wiesenbauer! Oiişicît, Andrees e un flăcău vrednic!

*

* *

Curînd după aceasta, pe cînd Wiesenbauer şi primarul şedeau în odaia cea mare a bogătanului,

aplecaţi peste nişte socoteli, de cealaltă parte a uliţei satului, Maren păşea împreună cu mama Stine spre odăiţa acesteia.

— Bine, copilă, spunea văduva, scoţîndu-şi dintr-un ungher roata de tors. Da’ oare ştii tu descîntecul pentru Doamna Ploilor?

— Eu, de unde să-l ştiu? zise fata mirată, scuturîndu-şi pletele.

— Păi, aşa m-a bătut gîndul, cînd te-am văzut înfruntîndu-l atîta de ţanţoşă pe taica-tău.

— Aş, mamă Stine, mi-am ascultat şi eu glasul inimii, atîta tot; şi-apoi, am tras nădejde că poate tot îţi mai aduci dumneata aminte stihurile acelea. Ia mai deretecă niţeluş prin mintea dumitale, poate tot le scoţi la lumină de unde s-au ascuns!

Mătuşa Stine dădu din cap mîhnită.

— Străbunica mea a murit pe cînd eram copil. Dar mai ţiu bine minte că pe vremurile acelea, dacă se întîmpla să fie secetă, ca acum, şi ni se căşuna pagubă cu semănăturile sau cu vitele, dînsa şoptea uneori, de parcă ne-ar fi încredinţat o taină: „Asta ni se trage de la Tartorul Focului. Ne face în necaz fiindcă am trezit-o eu cîndva pe Doamna Ploilor!”

— Tartorul Focului? se miră fata. Cine mai e şi ăsta? Dar nici nu apucase mama Stine să-i răspundă, că fata se repezi la fereastră, strigînd: Doamne, ia uită-te, mamă, vine Andrees! Priveşte cît e de turburat!

Văduva se ridică şi ea de la roata de tors.

— Cum să nu fie, copila mea, zise femeia abătută. Nu vezi ce poartă în spinare? Iar ne-a murit de sete o oaie!

Curînd intră şi flăcăul şi puse leşul oii la picioarele femeilor, pe pardoseala de piatră.

— Iaca! zise el mohorît, ştergîndu-şi cu dosul palmei năduşeala de pe fruntea înfierbîntată.

Femeile priviră mai îndelung la faţa băiatului decît

spre făptura moartă.

— Nu mai te amărî atîta, Andrees! zise Maren. O s-o trezim pe Trude, Doamna Ploilor, şi-atunci s-or drege toate.

—Doamna Ploilor! repetă el cu glas stins. Da, Maren, de-ar fi în stare careva s-o trezească! Dar nu e numai asta; mi s-a mai întîmplat ceva, afară, pe cîmp.

Maică-sa îi prinse cu duioşie mîna.

— Hai şi descarcă-ţi inima, băiatul meu. Altminteri ai să te îmbolnăveşti!

— Atunci, ascultaţi! răspunse el. M-am suit să văd de oile noastre şi dacă nu secase apa ce le-o dusesem aseară. Dar cînd am ajuns la păşunea lor, numaidecît am băgat de seamă că se petrecuse ceva ciudat: ciubărul cu apă nu mai era acolo unde-l aşezasem eu şi nici oile nu se vedeau. Ca să dau de ele, am coborît hatul pînă la Gorganul Uriaşilor. Cînd am ajuns ele partea cealaltă, le-am văzut pe toate; zăceau gîfîind, cu gîturile alungite în ţărînă, iar aceasta de ici, biata, îşi şi dăduse sufletul. Alăturea sta ciubărul, răsturnat, fără pic de apă în el. Dobitoacele nu putuseră face una ca asta; aici trebuie c-a fost la mijloc o mîna răuvoitoare, mi-am zis.

— Copile, copile, îl întrerupse mama. Cine să facă rău unei sărmane văduve?!

— Ascultă, mamă, că nu s-a isprăvit. Am suit dealul şi m-am uitat peste cîmpie, jur împrejur. Dar nu se vedea nici ţipenie de om, ca-n toate zilele; doar para soarelui dogorea în tăcere peste ţarini, pîrjolindu-le. Numai lîngă mine, pe-o piatră din cele mari, între care se deschide gura Văgăunii Piticilor, coborînd către adîncul pămîntului, ieşise la soare o şopîrlă groasă şi solzoasă. Pe cînd eu tot mai priveam ţintă în juru-mi, jumătate uluit, jumătate mînios, aud deodată în spatele meu, dinspre partea cealaltă a

dealului, un bombănit; parcă vorbea cineva de zor, de unul singur. Cînd mă întorc, văd un omuleţ noduros, c-o haină roşie ca focul şi în cap cu o tichie roşie, cu ţugui, tropăind de colo pînă colo în vale, prin buruiana cîmpului. M-am speriat, mirîndu-mă de unde să fi răsărit aşa, deodată! Şi-apoi prea avea o înfăţişare hîdă, de lepădătură. Mîinile mari, roşii-tuciurii, le ţinea împreunate la spate, şi degetele strîmbe îi jucau în aer, ca nişte picioare de păianjen. Eu mă dădui după tufişul de scaieţi care creşte pe deal, lîngă pietre, şi de-acolo am putut vedea tot, fără să fiu văzut. Pocitania din vale tot se mai fîţîia de colo pînă colo; deodată se aplecă şi smulse din pămînt un smoc de iarbă pîrjolită, încît crezui că se răstoarnă în capu-i de dovleac; dar iacătă-l iar pe picioruşele-i subţiri ca fusele; apoi, frecînd iarba uscată între pumnii săi mari, pînă ce-o prefăcu în pulbere, izbucni intr-un rîs atît de înspăimîntător, încît, de cealaltă parte a dealului, oile pe jumătate moarte săriră în picioare şi se năpustiră în goană nebună la vale, de-a lungul hatului. Dar omuleţul mai dihai rîdea cu glasu-i tăios, şi-acum mai începu şi să ţopăie de pe un picior pe celălalt, încît mă temeam să nu i se frîngă ţăndăruşele de picioare sub povara trupului mătăhălos. Te treceau fiorii privindu-l cum ţopăia aşa; parcă-i ţîşneau scîntei din ochişorii negri ca tăciunii.

Văduva prinsese uşor mîna fetei.

— Acum ştii cine e Tartorul Focului? zise.

Maren dădu din cap.
— Dar mai înfiorător ca orice îi era glasul. „Dac-ar şti dînşii, dac-ar şti! ţipa el. Netrebnicii, nătărăii de ţărani!” Şi-apoi, cu acel glas care parcă sforăia şi orăcăia, prinse să cînte nişte stihuri ciudate; mereu o lua de la cap, de parcă nu se putea sătura de ele. Stati niţel, cred o o să mi le aduc aminte!
Şi după cîteva clipe, urmă:

— *„Abur e valul,*
Praf e izvorul!“

Mama opri brusc roata de tors, pe care în timpul povestirii o învîrtise cu sîrg, şi-l privi pe feciorul ei cu ochi încordaţi. El însă tăcu iar; părea să se străduiască a-şi aduce aminte.
— Spune înainte! îl îndemnă ea blînd.
— Nu le mai ştiu, mamă. Mi-au pierit din cap – şi doar mi le-am tot spus, pe drum încoace, poate de-o sută de ori. Dar cînd mama Stine urmă singură, cu voce şovăielnică:

— „Mute-s pădurile.
Cîmpia-i a lui,
A Tartorului Focului”

flăcăul adăuga iute:

— „Ia seama bine!
De nu te trezesc
A mele şoapte,
Te-afundă în noapte
Muma, Străbuna!“

— Ăsta-i descîntecul pentru Trude, Zîna Ploilor! strigă mama Stine. Şi-acum, repede, încă o dată! Şi tu, Maren, ascultă cu luare-aminte, ca nu cumva să se piardă iar!

Şi-apoi, mama şi fiul rostiră într-un glas, fără şovăială:

— „Abur e valul,
Praf e izvorul,
Mute-s pădurile.
Cîmpia-i a lui,
A Tartorului Focului!

Ia seam a bine!
De nu te trezesc
A mele şoapte,
Te-afundă în noapte
Muma, Străbuna!“

— Acum s-a terminat cu toate grijile! strigă Maren. Acum o trezim pe Trude, Zîna Ploilor. Mîine înverzesc iar toate ogoarele şi poimîine o s-avem nuntă! Şi cu sufletul la gură, cu ochii strălucitori, îi povesti lui Andrees al ei ce făgăduială dobîndise de la tată-său.

— Copilă, mai zise mama, dar ştii tu oare drumul

către Zîna Ploilor?

— Nu, mamă Stine! Nici drumul nu-l mai ţii minte?

— Maren, doar n-am fost eu la Doamna Ploilor, ci străbunica; despre drum nu mi-a povestit niciodată.

— Andrees! zise atunci Maren apucîndu-l de braţ pe flăcău, care între timp, cu fruntea brăzdată, îşi aţintise privirea în gol. Spune tu, acum ce să facem? Tu totdeauna găseşti un sfat bun.

— Poate că-l găsesc şi acum! răspunse el, cumpănind. Azi la amiază tot trebuie să mai urc să duc apă oilor. Dacă m-ascund îndărătul tufişului de scaieţi, poate îl mai aud spunînd ceva pe Tartorul Focului! Cum i-a scăpat descîntecul, s-ar putea să-i scape şi ceva despre drum; căpăţîna lui pare atît de plină de lucrurile astea, că zor-nevoie să se uşureze.

Rămaseră aşadar la această hotărîre. Alta mai bună n-au găsit, oricît s-au sfătuit şi au grăit, care cum îl tăia capul.

*

*   *

Nu mult după aceea, Andrees, purtîndu-şi povara de apă pentru oi, se afla sus, pe drumul spre păşune. În preajma Gorganului Uriaşilor, îl şi văzu de departe pe spiriduş, şezînd pe o piatră lingă Văgăuna Piticilor. Cu cinci degete răşchirate, îşi ţesăla barba roşie şi de cîte ori scotea mîna, se desprindea din barbă o grămăjoară de stropi de foc, ce o luau apoi peste ţarini, prin lumina crudă a soarelui.

„Iac-ai venit prea tîrziu, îşi zise în sinea lui Andrees, azi nu mai afli nimic”; şi de parcă nu văzuse pocitania, vru s-o cotească spre locul unde tot mai sta ciubărul răsturnat, dar se auzi strigat.

— Gîndesc că vrei să-mi spui ceva! auzi în spatele său glasul piţigăiat al spiriduşului.

Andrees întoarse capul şi se înapoie cîţiva paşi:

— Ce să am eu de vorbit cu dumneata, cînd nici nu te cunosc!

— Da’ drumul spre Trude, Zîna Ploilor, ai vrea să-l ştii?

— Oare cine ţi-a spus asta?

— Degetul meu mic. Acela-i mai isteţ ca mulţi găligani mari.

Andrees se strădui cît putu să prindă curaj şi mai sui cîţiva paşi spre iazmă, către culmea dealului.

— O fi el isteţ, dar drumul către Doamna Ploilor nu cred că-l ştie, fiindcă nici cei mai deştepţi dintre oameni nu-l ştiu,

Spiriduşul se umflă ca un broscoi şi-şi trecu de cîteva ori gheara prin barba de foc, încît Andrees, izbit de dogoarea ce se revărsa din ea, se dete un pas înapoi. Dar deodată, holbîndu-se la flăcăul de ţăran cu o uitătură ţanţoşă şi batjocoritoare în ochii mici şi răutăcioşi, îl repezi, cu glasu-i sforăitor:

— Eşti un nerod, Andrees. Chiar dacă ţi-aş spune că Trude, Zîna Ploilor, locuieşte îndărătul pădurii celei mari, tu tot n-ai şti că dincolo de pădure e o salcie scorburoasă!

„Acu’ va să fac pe prostul”, cugetă Andrees, căci, deşi altminteri flăcău cinstit, era şi el, din fire, niţeluş hîtru, ca tot ţăranul.

— Aşa e, să ştiţi că aicea aveţi dreptate, zise şi căscă gura a mirare, n-aş şti, vezi bine!

— Şi, grăi mai departe spiriduşul, chiar dacă ţi-aş spune că dincolo de pădure e o salcie găunoasă, tu tot n-ai şti că din copacul acela porneşte o scară către grădina Doamnei Ploilor.

— Ce va să zică să socoteşti anapoda! strigă Andrees. Eu care gîndeam că n-are omul alta de făcut decît să intre de-a dreptu-n grădină!

— Şi chiar dacă s-ar putea intra de-a dreptu-n grădină, zise spiriduşul, tu tot n-ai şti că Zîna Ploilor nu poate fi trezită decît numai şi numai de o fecioară

curată.

— Păi dacă-i aşa, îşi dădu cu părerea Andrees, tot degeaba, nu-i de mine; ia mai bine să mă duc eu acasă!

Un rînjet răutăcios schimonosi gura lătăreaţă a iazmei.

— Nu torni întîi apă-n ciubăr? întrebă. Uite colo mîndreţe de oi, mai că-s gata să piară de sete!

— Uite că iar ai dreptate! îi răspunse flăcăul şi cu găleţile în mîini ocoli gorganul. Dar cînd o turnă în ciubărul încins, apa ţîşni în sus, sfîrîind, şi se mistui îndată în văzduh, prefăcîndu-se în nori de abur alburiu.

„Fie şi-aşa! gîndi el, oile le mîn acu' spre casă şi mîine, de cum mijeşte de ziuă, o călăuzesc pe Maren la Doamna Ploilor. Fără îndoială că ea o s-o trezească!"

Dar de cealaltă parte a gorganului, spiriduşul şi sărise de pe pietrele sale. Îşi aruncă în aer tichia roşie cu ţugui şi-apoi se dete de-a berbeleaca la vale pe gorgan, rîzînd de-ai fi zis că necheza, nu alta. Apoi, dintr-o săritură, fu iar pe picioruşele subţiri ca fusele şi, ţopăind de colo pînă colo ca un apucat, tot zbiera şi orăcăia:

— Căpăţînă de ţînc nătîng, găligan de ţăran, credeai că dacă faci pe nerodu', eşti în stare să mă păcăleşti şi să afli ceva de la mine! Şi, prostu' de tine, habar n-ai că Trude nu poate fi trezită decît cu descîntecul potrivit! Iar descîntecul nu-l ştie nimeni decît Eckeneckepenn, iar Eckeneckepenn sînt eu!

Spiriduşul cel rău nu ştia că el însuşi, chiar în dimineaţa aceea, trădase descîntecul.

*

* *

Pe tulpinile de floarea-soarelui ce se înălţau în grădină, în faţa odăii lui Maren, cădea cea dintîi

rază a dimineţii, cînd fata deschise fereastra şi scoase capul în aerul proaspăt. Wiesenbauer, care îşi avea culcuşul alături, în firida odăii mari, se vede că se trezise din acel zgomot, căci sforăitul său, care, cu cîteva clipe înainte, răzbea prin toţi pereţii, deodată încetă.

— Ce tot faci acolo, Maren? strigă el cu glas somnoros. Nu ţi-e bine? Ori îţi trebuie ceva?

Fata duse mîna la gură de spaimă, căci ştia că taică-său, dacă află ce-avea ea de gînd, n-are s-o lase să iasă din casă. Dar îndată se stăpîni.

— N-am putut să dorm, tată, strigă drept răspuns, şi-acu' vreau să mă duc cu oamenii la cîmp; e aşa proaspăt şi plăcut afară!

— Ce nevoie ai? se auzi glasul bogătanului. Fii-mea nu e slugă. Dar mai trecu niţel şi glasul cel gros adăugă: Mă rog, dacă-ţi face plăcere, n-ai decît! Dar vezi să fii acasă pînă nu începe arşiţa! Şi nu uita fiertura mea de bere! Zicînd aşa, Wiesenbauer se trînti pe partea cealaltă, încît se auzi patul trosnind şi îndată după aceea îi dădu iar drumul cu sforăitul.

Fata deschise cu mare grijă uşa odăii. Cînd ieşi pe poartă, îl auzi pe argat trezindu-le pe cele două slujnice: „Mai mare ruşinea – gîndi – că a trebuit să mint aşa, dar – şi aici oftă niţeluş – ce nu faci de dragul cui ţi-e drag?"

Iacă-l şi pe Andrees, în straiele lui de duminică, aşteptînd-o de partea cealaltă, a uliţei.

— Mai ţii minte descîntecul? o întrebă de cum o văzu.

— Da, Andrees! Dar tu mai ţii minte drumul?

Flăcăul doar încuviinţă din cap.

— Atunci hai să pornim!

În clipa aceea ieşi din casă mama Stine şi vîrî în buzunarul feciorului ei o sticluţă plină cu mied.

— Miedul ăsta îl mai am de la străbunica: dînsa totdeauna vorbea de el ca de ceva tainic şi de mare

preţ. Are să vă prindă bine pe arşiţă!

Apoi coborîră, în lumina dimineţii, uliţa satului cufundată în linişte, iar văduva mai stătu vreme îndelungată, privind spre partea unde pieriseră făpturile lor tinere şi puternice.

Calea cc o luaseră ducea, îndărătul hotarelor satului, peste o cîmpie întinsă. Ajunseră apoi la pădurea cea mare. Dar frunzele pădurii zăceau mai toate, uscate, la pămînt, încît pretutindeni soarele arunca săgeţi scînteietoare printre culmile copacilor; tinerii erau aproape orbiţi de luminile jucăuşe.

După ce umblaseră destul de multişor printre trunchiurile înalte ale stejarilor şi fagilor, fata îl prinse de mînă pe flăcău.

— Ce e, Maren? o întrebă el.

— Am auzit bătînd ceasul din clopotniţă, în sat la noi.

— Da, şi mie mi s-a părut.

— Trebuie să fie ora şase! mai zise fata. Oare cine îi pregăteşte tatei berea caldă de dimineaţă? Slujnicele sînt toate la cîmp.

— Nu ştiu, Maren, tot degeaba ne-am gîndi la asta...

— Dar stihurile noastre le mai ştii?

— Fireşte!

„Abur e valul,
Praf e izvorul..."

Şi cînd el şovăi o clipă, ea urmă repede:

— Mute-s pădurile.
Cîmpia-i a lui,
A Tartorului Focului!“

— O, strigă deodată fata, ce tare a dogorit acum soarele!

— Da, zise Andrees frecîndu-şi obrazul; şi pe mine parcă m-a împuns!

În sfîrşit, ieşiră din pădure şi iată, colo, la cîţiva paşi de ei, şi salcia cea bătrîna. Trunchiul ei puternic era cu totul şi cu totul găunos, iar negura dinăuntrul văgăunii părea să ţină pînă în fundul pămîntului. Andrees coborî mai întîi singur, în timp ce Maren, sprijinindu-se de marginea scorburii, încerca să-l urmeze cu privirea. Dar curînd nu-l mai zări de fel. Doar zgomotul coborîrii lui mai ajungea la urechile ei. Începu să se teamă; sus, împrejuru-i, era atîta singurătate! Iar de jos nu mai răzbea nici urmă de sunet. Fata vîrî capul în scorbură şi strigă:

— Andrees, Andrees! Dar nimic nu curma tăcerea; şi încă o dată fata strigă: Andrees...

De-aci nu mai trecu mult şi i se păru că-l aude cum suie iar înapoi şi treptat îi recunoscu şi glasul care o striga pe nume. Curînd cuprinse mîna ce el i-o întinse.

— E într-adevăr o scară care duce-n adînc, dar coboară foarte drept şi e cam fărîmată. Cine ştie cît de adîncă o fi prăpastia!

Maren se înspăimîntă.

— Nu te teme, zise flăcăul, te port eu, picioarele mele au tărie destulă; n-au să şovăie. Apoi o săltă pe fata cea zveltă pe umărul său lat si, după ce ea se prinse cu amîndouă braţele de grumajii lui, Andrees începu să coboare în adînc cu mare luare-aminte.

Jur împrejuru-le domnea bezna; totuşi Maren răsufla mai uşor, pe cînd cobora spre fundul pămîntului, purtată astfel, treaptă cu treaptă, pe scara răsucită ca o scoică de melc; dăduse în sfîrşit de răcoare. Nici un sunet de sus nu răzbea pînă la ei; doar o dată auziră vuind surd, în depărtare, apele subterane ce se străduiau zadarnic să-şi deschidă drum spre lumină.

— Ce este asta? întrebă fata în şoaptă.

— Nu ştiu, Maren.
— Dar oare tot nu ne apropiem de capăt?
— S-ar părea că nu.
— Numai să nu te fi amăgit spiriduşul!
— Nu cred, Maren.

Şi tot aşa coborau şi tot coborau. În sfîrşit simţiră din nou scînteierea soarelui venind din adîncul de sub ei şi sporind în strălucire, pe măsură ce înaintau; totodată pătrundea însă pînă la dînşii o căldură înăbuşitoare.

Cînd păşiră de pe cea din urmă treaptă la loc deschis, văzură în faţă-le un ţinut cu totul necunoscut. Maren privi uluită în juru-i.

— Dar soarele parcă-i acelaşi şi-aici! rosti în cele din urmă.

— Mai răcoros, de bună seamă că nu-i, îşi dete cu părerea şi Andrees, săltînd-o pe fată de pe umărul lui şi punînd-o jos.

Din locul unde se aflau, pe un dîmb lat de piatră, pornea către depărtări o cărare străjuită de sălcii bătrîne. Nu mai stătură să se gîndească, ci o luară înainte printre şirurile de arbori, ca şi cum li s-ar fi arătat calea. Dacă-şi aruncau privirile de-o parte sau de alta a drumului, vedeau o vale pustie, ce n-o puteai cuprinde cu ochii; atît era de sfîşiată de fel şi fel de şanţuri şi văgăuni, de parcă ar fi fost alcătuită doar dintr-o nesfîrsită încîlceală de albii secate ale unor pîraie şi iazuri. Părea să adeverească aceasta şi pîcla apăsătoare, cu miros de stuf uscat, de care era pătruns aerul. Iar printre umbrele copacilor, ce se înşirau singuratici, se aşternea o asemenea dogoare, încît celor doi drumeţi li se părea că văd zburînd mici vîlvătăi albe peste pulberea drumului. Andrees îşi aduse aminte de stropii de foc din barba spiriduşului. Într-un rînd i se păru chiar că vede în lumina ţipătoare a soarelui două întunecoase cearcăne de ochi; iar după aceea parcă tot auzea

lămurit pe lîngă el ţopăitul besmetic al picioruşelor subţiri ca fusele. Ba îl auzea de-a stînga, ba îl auzea de-a dreapta dar cînd se întorcea într- acolo nu vedea nimic, numai aerul fierbinte, ca para focului, tremura jucîndu-i înaintea ochilor şi tulburîndu-i vederea.

„Da, gîndi el, apucînd mîna fetei, în timp ce, cu greutate, păşeau amîndoi înainte, ne pui tu beţe în roate, dar azi să ştii că tot degeaba te trudeşti"

Mai departe şi mai departe înaintau, fiecare din ei ascultînd doar răsuflarea tot mai anevoioasă a celuilalt. Drumul cel searbăd părea fără sfîrşit: pe lîngă ei, se înşirau necontenit sălciile sure, pe jumătate desfrunzite, iar de-o latură şi de alta, dedesubtu-le, mocnea valea din care ieşeau aburii ciudat mirositori.

Deodată Maren se opri şi, cu ochii închişi, se rezemă de trunchiul unei sălcii.

— Nu mai pot, murmură ea, parc-ar fi foc aerul!...

Atunci Andrees îşi aminti de sticluţa cu mied, de care pînă atunci nu se atinseseră. După ce-i scoase dopul, se răspîndi în văzduh o mireasmă, de parcă ar fi înflorit din nou miile de flori din potirele cărora adunaseră albinele, cu mai bine de o sută de ani în urmă, mierea din care era pregătită băutura. De cum atinse cu buzele marginea sticlei, fata şi deschise ochii, înviorată.

— O, strigă ea, în ce poiană frumoasă ne aflăm?

— În nici o poiană, Maren, dar hai şi bea, are să te întărească.

După ce bău, se îndreptă şi privi în juru-i cu ochi luminoşi.

— Bea şi tu, Andrees! zise.

— Da' ce băutură straşnică! exclamă şi flăcăul după ce gustă. Din ce-o fi pregătit străbunica o asemenea bunătate?

Apoi îşi urmară drumul întăriţi, stînd de vorbă plini de voie bună. Dar nu trecu mult şi fata iarăşi se opri locului.

— Ce e, Maren? o întrebă Andrees.

— O, nimic, mă gîndeam doar că...

— Ce te gîndeai, Maren?

— Vezi, Andrees! Lui taică-meu i-a mai rămas jumătate din fîn pe cîmp, şi iată-mă pe mine pornită să stîrnesc ploaia!

— Taică-tău e om bogat, Maren, dar noi ăştilalţi de mult ne-am băgat în hambare sărăcia de fîn, iar rodul întreg ne e pe firele de paie uscate.

— Da, da, Andrees, vezi bine că ai dreptate. Trebuie să ne gîndim şi la ceilalţi!...

Şi după ce mai merseră astfel cîtăva vreme, fără să bage de seamă cum, ajunseră din drumul cel searbăd, mărginit cu sălcii, într-o grădină mare. Din pajiştea largă, cei drept pîrjolită acum, se ridicau pretutindeni pilcuri de arbori înalţi, minunat de frumoşi. E adevărat că frunzişul le era în parte căzut, sau mai atîrna de ramuri, uscat şi veşted, dar coroanele falnice năzuiau către înaltul cerului, iar rădăcinile pline de vlagă răzbeau din pămînt şi se întindeau departe în juru-le ca nişte braţe vîrtoase. O sumedenie de flori, cum nu văzuseră nicicînd cei doi tineri, acopereau pe alocuri pămîntul, dar toate erau veştede şi fără mireasmă; părea că arşiţa ucigătoare le lovise pe cînd erau în plină floare.

— Cred c-am ajuns la locul cu pricina! spuse Andrees.

Maren dădu din cap.

— Acum, tu trebuie să rămîi aici, pînă ce mă întorc.

— Fireşte, răspunse el, tolănindu-se la umbra unui stejar înalt.

— Ce rămîne de făcut, e treaba ta! Ţine bine minte stihurile şi vezi să nu te încurci cînd le rosteşti!

Şi aşa, fata o porni singură peste pajiştea întinsă, pe sub copacii înalţi pînă la ceruri, şi, peste puţin timp, cel rămas în urmă n-o mai zări. Ea însă păşea tot mai departe prin singurătăţi. În curînd pîlcurile de copaci conteniră, şi pămîntul începu să coboare. Fata îşi dete seama că mergea prin albia secată a unei ape; nisip alb şi pietriş se aşterneau pe jos, iar pe alocurea zăceau peşti morţi, cu solzii argintii sclipind în soare. În mijlocul acestei căldări secate, văzu stînd o pasăre stranie, cenuşie; i se păru că seamănă a bîtlan, dar atîta era de mare că, de-ar fi ridicat capul, ar fi întrecut la stat pe un om; acum însă ţinea gîtul lung culcat între aripi şi părea să doarmă. Maren se temu. În afară de pasărea neclintită şi stranie, nu se zărea nicio făptură vie; liniştea, pe-aici, nu era tulburată nici de-un bîzîit de muscă; tăcerea se aşternea, ca o spaimă, deasupra acestui loc. O clipă o îmboldi frica să-şi strige iubitul, dar, gîndindu-se, nu cuteză, căci i se păru şi mai înfiorător să-şi audă glasul în această pustietate.

Aşa încît îşi îndreptă ochii ţintă spre depărtare, unde iarăşi păreau să se înalţe din pămînt pîlcuri dese de arbori şi păşi înainte, fără a se uita nici în dreapta nici în stînga. Pasărea cea mare nu se clinti, cînd fata păşi uşor pe lîngă ea; doar o clipă zvîcni o fulgerare întunecoasă de sub pieliţa albă a ochilor ei.

După ce mai merse o bună bucată, căldarea iazului se îngustă cît albia unui pîrîu mijlociu, care o duse pe sub un pîlc mare de tei. Rămurişul acestor copaci falnici se ţesea atît de des, încît, deşi erau despuiaţi de frunze, nici o rază de soare nu răzbea printre ei. Maren merse înainte prin acest fund de pîrîu; o asemenea răcoare se aşternuse deodată în juru-i şi atît era de înaltă şi de întunecată bolta rămurişului deasupră-i, încît i se păru că umblă printr-o clădire măreaţă şi plină de taină. Dar fără de veste, ochii îi

fură izbiţi de o lumină orbitoare; copacii conteniră şi în faţă-i se înălţă un morman de stînci, pe care cădea, cît se poate de vie, lumina arzătoare a soarelui.

Maren însă se găsea într-un bazin deşert şi nisipos, unde altădată se va fi prăvălit de pe stînci o cascadă, pentru a se scurge apoi, prin albia pîrîului, în iazul acum secat. Fata cercetă din ochi unde să fie cărarea ce suia printre stînci, către culme. Dar deodată tresări de spaimă. Ceea ce zărea colo, cam pe la jumătatea rîpei, nu era una cu piatra, deşi zăcea la fel de încremenit şi sur, sub văzduhul neclintit. Maren îşi dete seama că era un veşmînt, acoperind, în falduri bogate, un trup ce se odihnea. Ţinîndu-şi răsuflarea, se apropie. Şi atunci văzu desluşit: era un trup frumos şi puternic de femeie. Capul zăcea pe pietre, răsturnat înapoi, pletele bălaie, ce se revărsau pînă la şolduri, erau pline de praf şi de frunze uscate. Maren o privi cu luare-aminte.

„Trebuie să fi fost tare frumosă, înainte ca obrajii aceştia să fie atît de veştezi şi ochii aşa căzuţi în orbite, gîndi ea. Vai, şi cît de palide îi sînt buzele! Oare să fie Trude, Zîna Ploilor? Însă făptura de colo nu doarme, e o moartă! Ah, ce singurătate înspăimîntătoare e pe-aici!"

Dar fata cea voinică îşi veni curînd în fire. Păşi aproape de tot, şi îngenunchind, aplecată spre făptura cufundată în somn, îşi apropie buzele proaspete de urechea palidă ca marmura. Apoi, luîndu-şi inima în dinţi, rosti tare şi lămurit:

— „Abur e valul,
Praf e izvorul,
Mute-s p ădurile.
Cîmpia-i a lui,
A Tartorului Focului!"

Şi iată că un sunet, ca un geamăt adînc, zvîcni din gura palidă; fata însă rosti tot mai tare şi mai stăruitor:

— „Ia seama bine!
De nu te trezesc
A mele şoapte,
Te-afimdâ în noapte
Muma, Străbuna!“

Atunci, culmile copacilor prinseră a foşni uşor, iar din depărtare se auzi bubuitul surd al unui tunet, ca înaintea furtunii.

Dar totodată, şi pare-se venind de după stînci, un ţipăt ascuţit sfîşie aerul, ca răgetul turbat al unei jivine rele. Iar cînd Maren îşi înălţă privirea, o văzu pe Zîna Ploilor dreaptă şi înaltă în faţă-i.

— Ce vrei? întrebă dînsa.

— Ah, Zînă bună, Trude, răspunse fata, tot îngenuncheată, atîta amar de vreme aţi dormit, că tot frunzişul şi toată făptura sînt gata să piară!

Zîna o privi cu ochii larg deschişi, de parcă s-ar fi trudit să se smulgă din vise grele.

În sfîrşit, întrebă cu glas stins:

— Oare nu se mai prăvale izvorul?

— Nu, răspunse Maren.

— Oare nu se mai roteşte pasărea mea peste iaz?

— Stă în arşiţa soarelui şi doarme.

— Vai! gemu Zîna Ploilor. Atunci nu mai e timp de pierdut. Ridică-te şi vino după mine, dar nu uita ulciorul de colo, de la picioarele tale!

Maren făcu precum i se poruncise şi amîndouă suiră acum de-a coasta stîncile. Pe-aici răsăriseră pîlcuri şi mai falnice de copaci, flori şi mai minunate, dar şi aici totul era veşted şi fără de mireasmă. Merseră de-a lungul albiei pîrîului, care altădată îşi adunase undele din prăvălirea izvorului

pe stîncile lăsate în urmă. Trude, Zîna Ploilor, mergea înaintea fetei, cu pas rar şi şovăielnic, doar la răstimpuri îşi întorcea ochii trişti către dînsa. Totuşi, lui Maren i se păru că pe unde păşise piciorul zînei, rămînea pe pajişte o mijire verzuie, iar cînd poalele veşmintelor sure treceau peste iarba arsă, se isca un şopot ciudat, la care fata tot trăgea cu urechea.

— Oare a şi început să plouă, Doamnă Trude? întrebă Maren.

— Vai, încă nu, copilă, mai întîi va trebui să deschizi tu fîntîna!

— Fîntîna? Dar unde e?

Tocmai ieşiseră dintr-un pîlc de arbori.

— Acolo! răspunse Trude şi, la cîteva mii de paşi în faţă-le, Maren văzu înălţîndu-se o clădire cît toate zilele. Părea zidită din pietre sure, aşezate una peste alta în chipul unui turn colţuros şi ciudat. Lui Maren i se păru că această zidire se înălţa pînă la cer, căci partea de sus nu se mai vedea, fiind toată muiată în pîclă şi raze de soare. Jos însă, faţa clădirii, cu nenumărate firide uriaşe, ieşite în afară, era pretutindeni străpunsă de înalte goluri pentru porţi şi ferestre, boltite ascuţit, fără însă a se vedea vreo fereastră sau vreo aripă de poartă.

Merseră cîtăva vreme tot către acea clădire, pînă ce le tăie drumul malul prăpăstios al unui rîu, ce părea s-o înconjure. Dar şi aci apa era secată; nu mai rămăsese din ea decît un firicel care curgea prin mijloc, iar o luntre zăcea fărîmată pe nămolul înţelenit ce acoperea albia rîului.

— Treci dincolo! spuse Trude. Asupra ta n-are nici o putere. Dar nu uita să scoţi apă în ulcior; curînd o să ai nevoie de ea!

Maren, ascultîndu-i îndemnul, coborî malul rîului, dar la cel dintîi pas simţi o asemenea văpaie

străbătîndu-i prin încălţări, încît mai să-şi tragă piciorul înapoi; ca para focului dogorea pămîntul aici.

„Lasă, n-au decît să ardă ghetele!” gîndi ea şi cu ulciorul în mînă păşi înainte, voiniceşte. Dar deodată se opri locului; o spaimă grozavă i se oglindea în ochi. Căci alături de ea crăpase stratul de nămol înţelenit şi ieşise din el un pumn mare, roşu-tuciuriu, răşchirînd nişte degete strîmbe ce stau gata s-o înşface.

Atunci auzi dinspre mal glasul Trudei, care-i striga:

— Curaj!

Şi scoase un ţipăt puternic şi iazma pieri.

— Închide ochii! auzi iarăşi chemarea zînei.

Şi merse mai departe cu ochii închişi, iar cînd simţi apa atingîndu-i piciorul, se aplecă şi umplu ulciorul. Apoi ieşi din albia rîului şi sui lesne şi nevătămată celălalt mal. Iar peste puţin ajunse la castel şi, zvîcnindu-i inima, trecu printr-una din porţile mari, deschise. Dar, de cum păşi prin poartă, se opri uluită lîngă intrare. Tot cuprinsul dinăuntru părea a fi o singură încăpere, nemăsurat de mare. La o înălţime căreia anevoie îi dădeai de capăt, stîlpi puternici de stalactită susţineau un acoperiş ciudat; mai că i se părea lui Maren că erau doar nişte uriaşe păienjenişuri sure, aninate pretutindeni, în ghirlande şi-n horbote, printre capetele

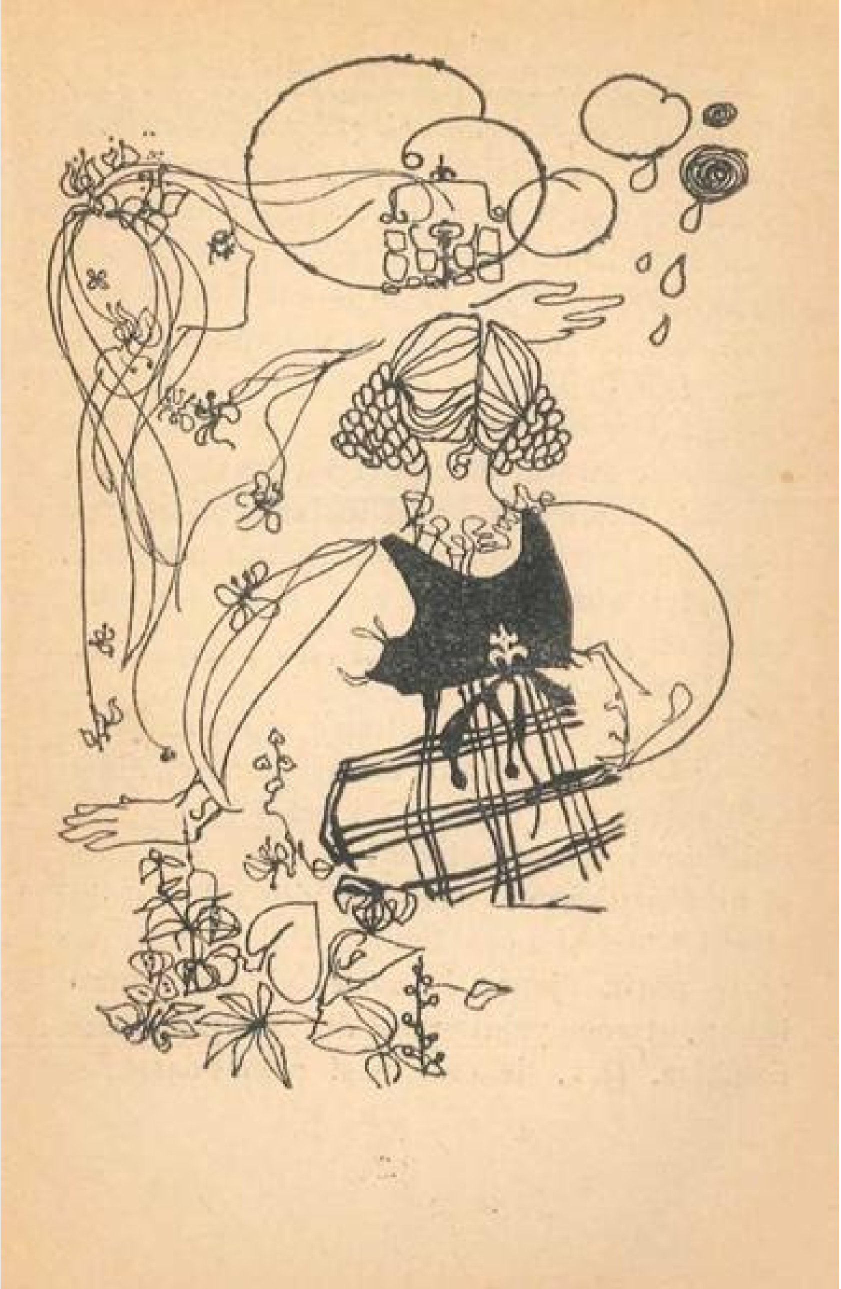

stîlpilor. Fata tot mai sta locului ca pierdută, privind

cînd înainte, cînd în lături, dar lăcaşurile acestea uriaşe, în afara feţei clădirii, pe unde intrase Maren, păreau fără de hotar, vedea înălţîndu-se stîlp după stîlp, însă oricît îşi încorda privirea, nu zărea nicăieri un sfîrşit. Tot privind aşa, i se lipi ochiul de o scobitură în pămînt. Şi ce să vezi, acolo, nu prea departe, era fîntîna. Ba chiar şi cheia de aur se zărea sclipind pe chepengul fîntînii.

Pe cînd mergea într-acolo, băgă de seamă că această sală nu era podită cu lespezi de piatră, ci, pretutindeni, cu buruiană uscată, de prin stufărişuri şi poieni. Însă acum fata nu se mai mira de nimic.

Iat-o şi lîngă fîntînă, dar, cînd să pună mîna pe cheie, şi-o trase iute înapoi, căci la lamina unei raze puternice de soare ce pătrunsese de-afară, îşi dăduse seama lămurit că nu de aur roşu era cheia ce-i strălucea în faţă, ci de văpaie. Fără a mai şovăi, îşi deşertă ulciorul peste ea, încît sfîrîitul apei, prefăcîndu-se în abur, stîrni ecoul încăperilor vaste. Apoi descuie repede fîntîna. Cînd îndoi înapoi uşa chepengului, un abur proaspăt ieşi din adînc şi curînd se răspîndi în tot locul un fel de pulbere subţire şi umedă, ce suia printre stîlpi, ca o dantelă gingaşă de nouri.

Cufundată în gînduri şi răsuflînd uşurată în răcoarea proaspătă, Maren umbla de colo pînă colo. Şi iată că la picioarele ei prinse a se desfăşura o minune nouă. Ca o boare se răspîndea cu încetul peste podişul de buruieni uscate o verdeaţă luminoasă: firele de iarbă se îndreptau şi, peste puţin, fata se plimba printre o sumedenie de frunze şi flori, ce tot mijeau şi se deschideau înviorate. La picioarele stîlpilor se întinse, ca un covor, albastrul florilor de nu-mă-uita; printre ele înfloreau irişi galbeni şi viorii, răspîndind adierea miresmei lor gingaşe. Libelule se căţărau de vîrfurile frunzelor, îşi încercau aripile şi pluteau apoi scînteietoare şi

jucăuşe deasupra potirelor de flori, iar aburii proaspeţi, ce ieşeau necontenit din fîntînă, se răspîndeau tot mai mult în aer şi, ca nişte stropi argintii, jucau în razele de soare ce pătrundeau de afară.

Pe cînd Maren nu se mai sătura să privească toate acestea cu încîntare şi mirare, auzi înapoia ei, ca un oftat de plăcere şi uşurare al unui dulce glas de femeie. Şi într-adevăr, cînd îşi întoarse ochii spre fîntînă, văzu, culcată pe brazda de muşchi verde, ce mijise şi acolo, făptura unei femei minunat de frumoasă, în plină floare a tinereţii. Ţinea capul rezemat de braţul gol şi lucios, peste care se revărsa părul bălai, în unduiri mătăsoase, iar privirile îi rătăceau pe sus, peste bolta dintre stîlpi.

Maren îşi ridică şi ea fără voie ochii. Şi atunci, văzu bine că ceea ce luase drept păienjenişuri mari nu erau decît subţirele mreje de văluri ale norilor de ploaie, care se umpleau cu aburii ieşind din fîntînă şi se tot îngreunau. Chiar atunci se desprinsese din mijlocul bolţii un astfel de fuior mare de nori şi acum se lăsa în jos, în plutire lină, încît fata nu mai zărea decît mijind ca printr-un văl cenuşiu obrazul frumoasei de lîngă fîntînă. Dar iată că aceasta bătu din palme şi îndată norul pluti către cea mai apropiată deschizătură de fereastră şi se strecură afară.

— Ei! strigă frumoasa. Cum îţi place asta?

Iar buzele-i roşii zîmbeau şi dinţii ei albi sclipeau.

Apoi îi făcu semn fetei să se apropie de dînsa, şi în clipa cînd iarăşi se desprindea de pe boltă un fuior de pîclă, lăsîndu-se-n jos, frumoasa spuse:

— Acum bate şi tu din palme!

Şi după ce Maren bătu din palme, şi norul acela, asemeni celui dintîi, ieşi plutind pe fereastră şi se răspîndi în larg. Iar frumoasa strigă:

— Vezi cît e de lesne! Tu stii s-o faci şi mai bine ca

mine!

Maren se uită mirată la femeia cea mîndră şi zglobie.

— Dar oare cam cine sînteţi dumneavoastră?

— Cine sînt? Da’ prostuţă mai eşti, copilă!

Fata o mai privi o dată, parcă tot îndoindu-se, iar în cele din urmă spuse cu şovăială:

— Nu cumva sînteţi chiar Trude, Zîna Ploilor?

— Oare cine alta aş putea fi?

— Vai, iertaţi-mă! Dar acum sînteţi atît de frumoasă şi de veselă!

Atunci zîna rămase pe gînduri şi tăcu.

— Da, spuse apoi, trebuie să-ţi fiu recunoscătoare. De nu m-ai fi trezit, se făcea stăpîn peste lume şi învingea Tartorul Focului, iar eu, una, ar fi trebuit să cobor iarăşi în adîncuri, la muma pămîntului. Şi, strîngîndu-i-se umerii într-un fior, mai zise: Cînd e atîta de frumos şi de verde aici sus!

Apoi Maren trebui să-i povestească cum ajunsese pînă acolo, iar Zîna Ploilor se culcă iarăşi în iarbă şi-o ascultă povestind. Cînd şi cînd culegea cîte o floare, din cele ce răsăreau pe lîngă dînsa şi o prindea în părul ei sau în al fetei. Cînd îi spuse Maren de drumul cel anevoios peste dîmbul cu sălcii, zîna oftă şi zise:

— Dîmbul a fost zidit odinioară de voi, oamenii, ca zăgaz, dar e mult de tot de atunci! Straie ca cele pe care le porţi tu n-am văzut niciodată la femeile acelor oameni. Pe atunci, ele veneau mai ades la mine, le dădeam seminţe şi lăstare, ca să-şi sporească florile şi grînele, iar oamenii mulţumeau aducîndu-mi din roadele lor. Cum nu uitau ei de mine, nici eu nu uitam de dînşii, şi ogoarele lor nu erau niciodată lipsite de ploaie. Dar de cînd oamenii s-au înstrăinat de mine, nimeni nu mai vine să mă vadă. Aşa că de căldură şi de atîta plictiseală am adormit, şi Tartorul Focului, vicleanul, mai că ar fi

învins.

Între timp Maren se lăsase şi ea pe iarbă, cu ochii închişi: în preajmă-i aerul era tot mai înrourat şi molcom, iar glasul frumoasei suna atît de dulce şi prietenos...

— Doar odată, urmă ea să povestască, dar şi de atunci a trecut multă vreme – a mai venit o fată; cam tot ca tine arăta şi purta straie asemănătoare. I-am dăruit niţică miere din prisăcile mele, şi ăsta a fost ultimul dar ce l-a primit din mîna mea o fiinţă omenească.

— Uite colo, zise Maren, cum s-a potrivit de bine?! Fata aceea trebuie să fi fost străbunica dragului meu, iar băutura ce m-a întărit într-atîta astăzi, va fi fost pregătită din mierea poienilor dumitale!

Pasămite, Zîna Ploilor se gîndea tot la tînăra ei prietenă din zilele de demult, căci o întrebă pe fată:

— Tot aşa zulufi drăgălaşi, oacheşi mai poartă pe frunte?

— Cine oare, Doamnă Trude?

— Ei, cine, străbunica, cum îi zici tu?

— Da’ de unde, Doamnă Trude, îi răspunse Maren, simţindu-se în clipa aceea parcă niţel mai deşteaptă ca prietena ei, zîna; păi străbunica a îmbătrînit peste poate!...

— A îmbătrînit? întrebă frumoasa, fără să înţeleagă, căci dînsa nu ştia ce-i bătrîneţea.

Tare se strădui fata s-o lămurească.

— Luaţi aminte, îi spuse în cele din urmă, e cam aşa: ai părul alb, ochii roşii, eşti urît şi înciudat. Vedeţi, Doamnă Trude, cînd e omul aşa, noi zicem că e bătrîn!

— Fireşte, răspunse zîna, acum îmi amintesc: erau şi dintre acestea printre femeile oamenilor, dar spune-i străbunicăi să vină la mine, am s-o fac iar veselă şi frumoasă!

Maren clătină din cap:

— Asta nu se poate, Doamnă Trude. Străbunica e de mult sub pămînt.

— Trude oftă:

— Biata străbunică!

Apoi tăcură amîndouă, culcate în muşchiul cel moale, unde le era atît de bine.

— Vai, copilă, strigă deodată Trude, ia uite colo, am tot stat de poveste şi am uitat să vedem de ploaie! Ia deschide ochii! Ne-au învăluit norii, de abia te mai zăresc.

— Aoleo, ne udă ca pe nişte pisoi! strigă Maren, cînd deschise ochii.

Trude rîse.

— Mai bate niţel din palme, da’ ai grijă să nu rupi norii!

Şi aşa înccpură amîndouă să bată din palme şi de îndată norii prinseră a undui şi a se împinge şi a se îmbulzi spre deschizături şi plutiră unii după alţii afară. Nu trecu mult şi Maren văzu iar în faţă fîntîna şi podeaua verde, cu stînjenei galbeni şi viorii. Apoi se limpeziră şi golurile ferestrelor şi văzu departe, pe deasupra copacilor grădinii, răspîndindu-se norii şi cuprinzînd tot cerul. Treptat, soarele pieri. Cîteva clipe mai tîrziu, auzi cum trecea, afară, ca un fior şi-un foşnet prin frunzişul copacilor şi-al tufişurilor, şi apoi începu să răpăie ploaia, puternic şi necontenit.

Maren şedea pe iarbă, cu mîinile împreunate.

— Doamnă Trude, plouă! zise ea încet.

Iar zîna Trude clătină capul bălai si frumos, atît de molcom că abia se băga de seamă; şedea ca şi cufundată-n visare.

Deodată însă se stîrni afară un pîrîit aprig, însoţit de nişte urlete şi, cînd Maren se uită speriată printr-o deschizătură, văzu ridicîndu-se din albia rîului înconjurător, pe care-l trecuseră adineauri, nişte nouri uriaşi de abur alb, ce păreau că se izbesc unul de altul. În aceeaşi clipă se simţi cuprinsă de braţele

frumoasei Doamne a Ploilor, care se lipi tremurînd de tînăra copilă a oamenilor, odihnind lîngă dînsa.

—Îl zvîrl afară pe Tartorul Focului! şopti ea. Ascultă cum se împotriveşte! Dar acum e-n zadar! Nimic nu-l mai poate ajuta.

Cîtăva vreme stătură astfel îmbrăţişate, şi-apoi zgomotul de-afară se potoli, nu se mai auzea decît şopotul ploii. Atunci se ridicară, iar Trude coborî chepengul peste fîntînă şi îl încuie.

Maren îi sărută mîna albă şi spuse:

—Vă mulţumesc, dragă Doamnă a Ploilor, în numele meu şi al tuturor consătenilor mei! Şi-acum, adăugă şovăind niţel, aş vrea să plec acasă!

— Vrei să şi pleci? o întrebă Trude.

— Doar ştiţi că m-aşteaptă dragul meu, l-o fi pătruns ploaia de tot!

Zîna ridică jucăuş un deget:

— Oare nici mai tîrziu nu-l vei lăsa să te aştepte?

— Desigur că nu, Doamnă Trude!

— Atunci du-te, copila mea, şi, cînd ajungi acasă, povesteşte-le despre mine celorlalţi oameni, ca de aci înainte să nu mai mă uite. Şi-acu, haide! Am să te călăuzesc.

Afară, sub proaspăta rouă a cerului, toată pajiştea se acoperise de verdeaţă şi pretutindeni mijiseră frunzele în pomi şi tufişuri. Cînd ajunseră la rîu, albia i se umpluse în întregime, iar luntrea, ca dreasă de o mînă nevăzută, aştepta legănîndu-se lîngă iarba bogată a malului. Se suiră în ea şi plutiră domol spre malul celălalt, pe cînd picăturile de ploaie loveau undele cu plescăitul lor jucăuş. Iar în clipa cînd păşiră pe celălalt mal, auziră, aproape de tot, un tril puternic de privighetoare, venind din întunericul tufişului.

— O, zise Trude, răsuflînd din adîncul inimii, mai e încă timpul privighetorilor, nu e prea tîrziu!

Şi merseră de-a lungul pîrîu lui dinspre cascadă.

Mugind, se prăvăleau iar izvoarele peste stînci, scurgîndu-se în albia pîrîului şi curgînd înainte pe sub teii întunecaţi. După ce coborîră, trebuiră să meargă pe-o latură, pe sub copaci. Cînd ieşiră iarăşi la loc deschis, Maren văzu pasărea străină rotindu-se în cercuri mari deasupra unui iaz a cărui căldare largă se întindea la picioarele ei. În curînd ajunseră în vale şi merseră de-a lungul malului acelui iaz, respirînd într-una cele mai dulci miresme şi ascultînd freamătul valurilor care se tot revărsau pe ţărm, peste pietrişul lucios. Cît vedeai cu ochii, se aşterneau mii si mii de flori. Şi viorele, şi lăcrămioare văzu Maren, şi altele cărora de mult le trecuse timpul, şi care nu putuseră înflori din pricina arşiţei.

— Nu vor nici ele să rămînă în urmă, zise zîna, şi-acum înfloresc toate de-a valma.

La răstimpuri îşi scutura părul bălai, încît stropii de apă scînteiau în juru-i, sau îşi împreuna mîinile, şi apa se scurgea de pe braţele ei rotunde şi albe, ca într-o scoică. Apoi iar îşi desprindea degetele şi, pe unde cădeau stropii din mîinile ei şi atingeau pămîntul, acolo se înălţau miresme noi şi nemaivăzute flori îşi întreţeseau culorile proaspete şi se învălmăşeau să iasă strălucitoare la lumină.

După ce ocoliseră iazul, Maren îşi mai plimbă o dată ochii peste oglinda apei; cum cădea şi ploaia, aproape că nu-l mai putea cuprinde cu privirea şi fata mai că se înfioră la gîndul că în aceeaşi dimineaţă fusese în stare să străbată cu piciorul adîncurile lui.

Nu mai aveau mult şi trebuiau să ajungă la locul unde îl lăsase pe Andrees al ei. Şi într-adevăr, colo, sub copacii cei înalţi, sta culcat; sprijinit într-un cot, Andrees părea că doarme. Iar cînd Maren o privi pe frumoasa Trude, cum călca de mîndră pajiştea, pe lîngă ea, cu un zîmbet pe buzele-i roşii şi dulci,

deodată îşi păru ea însăşi, în straiele ţărăneşti, atît de stîngace şi urîtă, încît gîndi: „Lasă, mai bine să n-o vadă Andrees al meu!“ Dar cu glas tare, spuse:

— Mulţumescu-vă pentru călăuzire, Doamnă a Ploilor! De-aci încolo îmi găsesc şi singură drumul!

— Dar vreau să-l văd şi eu pe dragul tău!

— Nu vă mai osteniţi, Doamnă Trude, răspunse Maren. E şi el un flăcău ca toţi ceilalţi, tocmai bun pentru o fetişcană din sat!

Trude o privi cu ochi cercetători.

—Frumoasă eşti, prostuţo! Apoi, ameninţînd-o galeş cu degetul: Oare şi-n sat la tine eşti cea mai frumoasă?

Drăguţei de fetişcane i se sui tot sîngele în obraji şi-i veniră lacrimile în ochi. Dar Trude îi zîmbea din nou.

— Atunci ascultă cu luare-aminte: De vreme ce acum curg iar toate izvoarele, puteţi scurta drumul. De cum coborîţi, lîngă dîmbul cu sălcii veţi vedea o luntre. Nu pregetaţi, să vă suiţi în ea; vă va duce acasă fără greş şi degrabă. Şi acum, te las cu bine, mai spuse şi, înlănţuind grumajii fetei, o sărută.

Apoi se întoarse şi sub stropii de ploaie porni peste pajişte. Între timp prinsese a cînta, şi-acum cîntecul ei răsuna dulce, mereu acelaşi, în timp ce se depărta. După ce statura-i frumoasă pierise printre copaci, Maren nu mai ştia de-i aude cîntecul, de departe, sau de era cumva şopotul ploii ce se tot revărsa de sus.

Cîtăva vreme fata mai stătu locului, apoi, de parc-ar fi cuprins-o deodată un dor, întinse braţele:

— Rămîi cu bine, frumoasă, dragă Zînă a Ploilor! Rămîi cu bine! strigă ea. Dar nici un răspuns nu veni. Acum îşi dete seama bine că ce se auzea era doar ropotul şi susurul ploii.

Iar cînd se îndreptă încet către intrarea în grădină, îl văzu pe flăcăul, ei stînd în picioare, sub

copaci,. Şi înălţînd capul.

— Da’ după ce te tot uiţi? îl întrebă, apropiindu-se.

— Măi Maren! spuse Andrees, da’ cine fu femeia asta atît de curăţică?

Fata însă îl prinse de braţ şi-l răsuci spre partea dimpotrivă.

—Vezi să nu ţi se tulbure vederile tot uitîndu-te într-acolo. Aceea nu-i de nasul tău. Trude, Zîna Ploilor, a fost!

Andrees rîse.

— Ei, Maren, răspunse el, c-ai izbutit s-o trezeşti, am băgat eu de seamă de-aici. Aşa ploaie zic şi eu că n-am mai simţit de cînd mă ştiu şi de cînd sînt n-am pomenit să înverzească totul, aşa, văzînd cu ocliii! Dar acuma, haide, să mergem acasă, iar taică-tău va trebui să-şi ţină cuvîntul dat!

De vale, lîngă dîmbul cu sălcii, găsiră luntrea şi se suiră în ea. Toată cîmpia, cît era de largă, fusese cuprinsă de ape, iar văzduhul se însufleţise cu o sumedenie de păsări; zveltele rîndunele de apă săgetau deasupră-le, ţipînd, şi-apoi, la răstimpuri, îşi muiau în valuri vîrfurile aripilor, iar pescăruşul argintiu înota falnic pe lîngă luntrea lor, ce înainta cu iuţeală. Pe insuliţele verzi pe lîngă care treceau, ici şi colo văzură cocoşeii de baltă, guleraţi cu galben, întrecîndu-se în luptele lor jucăuşe.

Pluteau astfel, lunecînd grabnic. Ploaia tot mai cădea, blînd şi statornic. Dar iată că apa începu să se îngusteze şi în curînd nu mai fu decît o gîrlă mijlocie.

De o bună bucată de vreme, Andrees, cu mîna streaşină la ochi, privea în depărtare.

— Ia te uită, Maren, strigă deodată, oare aceea nu-i ţarina mea cu secară?

— Fireşte, Andrees! Şi a înverzit de-o minune! Nu vezi că plutim acum pe gîrla satului nostru?

— Aşa e, Maren, dar acolo oare ce-i? Peste tot

pămîntul acela s-au revărsat apele!

— Ah, doamne! exclamă Maren. Păi acolo sînt fîneţele lui tata. Priveşte la mîndreţea de snopi, cum plutesc în voia apelor!

Andrees strînse mîna fetei.

— Lasă, Maren! Gîndesc că nu-i prea scump plătit; ogoarele mele vor da rod cu atît mai îmbelşugat!

Lîngă teiul cel mare al satului, luntrea opri. Păşiră pe mal şi peste puţin timp coborîră uliţa ţinîndu-se de mînă. Iar din toate părţile, oamenii îi întîmpinau cu semne prietenoase; vezi bine că în lipsa lor maica Stine mai stătuse de vorbă cu cîte cineva.

— Plouă! strigau copiii alergînd de-a curmezişul drumului, sub bătaia stropilor. Plouă! zise cumătrul primar, care privea zîmbitor pe fereastră şi le strînse mîna cu putere amîndurora.

— Da, da, plouă! îngîna şi Wiesenbauer, care iarăşi sta lîngă intrarea curţii sale arătoase, cu luleaua de spumă de mare în gură. Iar tu, Maren, m-ai minţit straşnic azi-dimi- neaţă. Da' hai şi intraţi amîndoi! Orişicît, Andrees e, cum spune şi cumătrul primar, un flăcău vrednic. Anul ăsta dobîndeşte şi o recoltă bună, şi, de-o fi cumva să plouă iar trei ani la rînd, nu-i o treabă proastă, la urma urmei, să se unească ogoarele din deal cu cele din luncă! Aşa că treceţi şi pe la mama Stine, şi-acolo om rîndui îndată totul!

....

De-atunci trecuseră mai multe săptămîni. De mult contenise ploaia – şi ultimele care, încărcate cu rod şi împodobite cu flori şi panglici, intraseră în şoproane — cînd, pe cea mai frumoasă vreme însorită, un alai mare de nuntă se îndrepta către uliţa mare a satului. Mirele şi mireasa erau Andrees şi Maren. Îndărătul lor păşeau, mînă în mînă, mama Stine si Wiesenbauer. Cînd se apropiară de poarta casei, lor viitoare, un norişor alb prinse deodată a

pluti deasupră-le, pe bolta albastră a cerului, şi cîţiva stropi uşurei de ploaie picară pe buchetul miresei.

— Asta înseamnă noroc! strigară oamenii care stăteau prin preajmă.

— Asta e Zîna Ploilor, şoptiră mirele şi mireasa strîngîndu-şi mîinile.

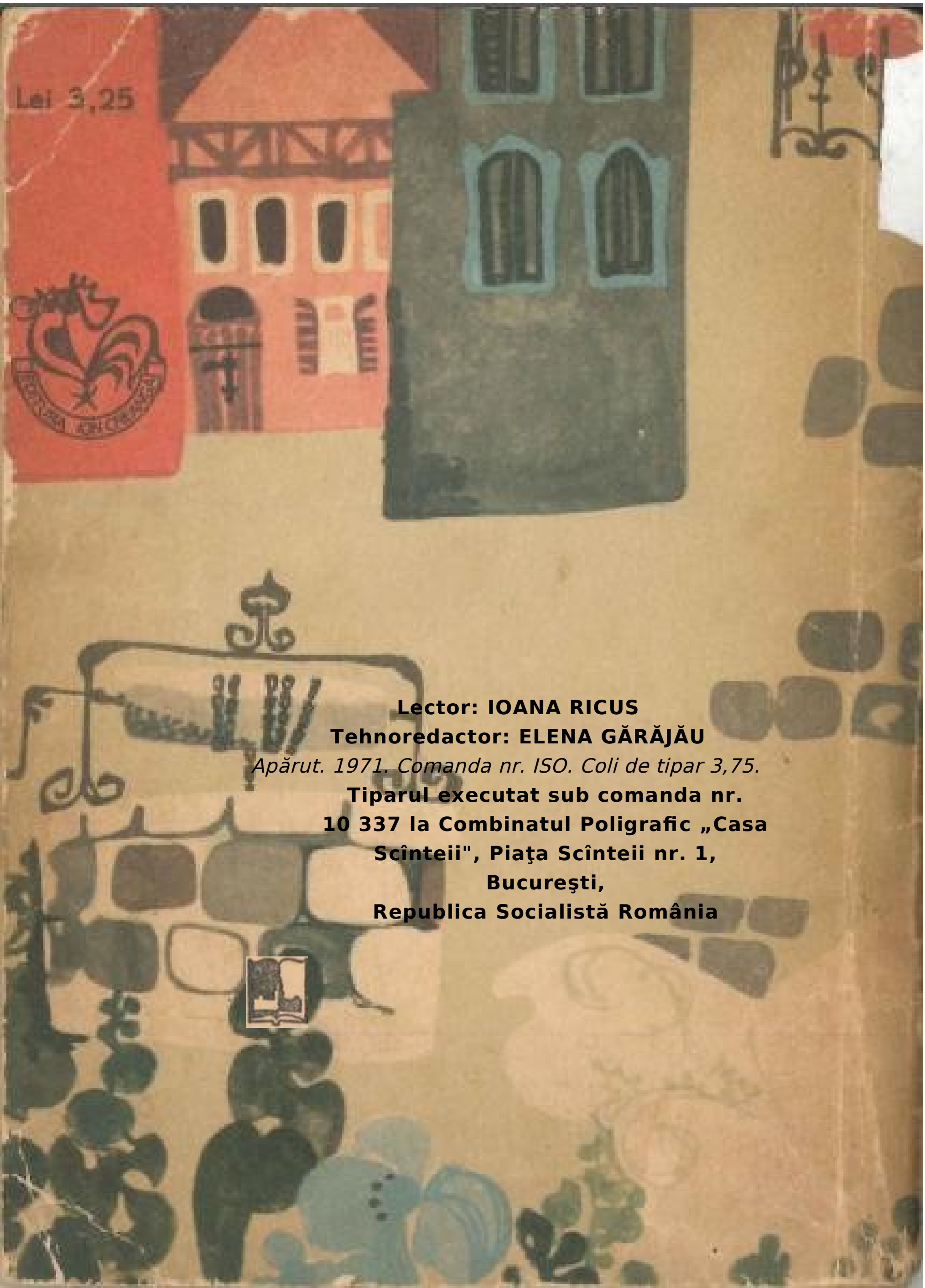

Lector: IOANA RICUS
Tehnoredactor: ELENA GĂRĂJĂU
Apărut. 1971. Comanda nr. ISO. Coli de tipar 3,75.
Tiparul executat sub comanda nr.
10 337 la Combinatul Poligrafic „Casa
Scînteii", Piaţa Scînteii nr. 1,
Bucureşti,
Republica Socialistă România

Lei 3,25